

A yellow, textured sculpture of a figure, possibly a woman, holding a clear glass horn. The figure is stylized and abstract, with a rounded head, a long neck, and a wide, flared base. The glass horn is attached to the figure's neck and flares out to the right. The background is a plain, light gray.

BEAUTY AND HIS BEAST

2019

PLAY WITH GLASS – EUROPEAN GLASS FESTIVAL

PLAY WITH GLASS – EUROPEAN GLASS FESTIVAL

Autorami projektu *Play with Glass* – European Glass Festival są Anita Bialic i prof. Kazimierz Pawlak. Projekt ten znajdował się w aplikacji miasta Wrocław do tytułu Europejskiej Stolicy Kultury 2016. Europejski Festiwal Szkła jest organizowany od 2012 roku w październiku przez Fundację Fly with Art i Galerię BB, we współpracy z Akademią Sztuk Pięknych im. E. Gepperta we Wrocławiu, Gminą Wrocław, Związkiem Polskich Artystów Plastyków – Okręg Wrocławski oraz Polskimi Kolejami Państwowymi S.A. Wystawa Główna Festiwalu odbywa się zawsze w XIX wiecznej Sali Sesyjnej na Dworcu Wrocław Główny.

The *Play with Glass* – European Glass Festival project, designed by Anita Bialic and Professor Kazimierz Pawlak, was included in Wrocław's application for the title of European Capital of Culture 2016. EGF is organised from 2012 by the BB Gallery and the Fly with Art Foundation in close cooperation with the Municipality of Wrocław, the E. Geppert Academy of Art and Design, the Association of Polish Artists and Designers in Wrocław, and the Polish State Railways PKP S.A. The main Festival's exhibition is always held in the 19th-century Session Room at Wrocław Główny Station.

www.europeanglassfestival.com

O Festiwalu

Liczba 7 jest uważana za mistyczną. W wielu mitologiach i religiach świata symbolizuje całość, dopełnienie, związek czasu i przestrzeni. Jej wartość była przedstawiana w architekturze, świętych pismach, przykazaniach, kosmologii.

Czy ta liczba będzie nadal szczęśliwą dla nas, organizatorów Europejskiego Festiwalu Szkła *Play with Glass*, który w tym roku, po raz siódmy, otworzy Wrocław dla europejskiego szkła? Czy 7 lat wyczerpującej pracy przy budowaniu ważnego wydarzenia w obszarze sztuki szkła pomoże nam znaleźć partnerów, z którymi wspólnie będziemy działać na rzecz promocji europejskiego szkła w świecie? Wierzymy w magiczną moc liczby 7!

Europejski Festiwal Szkła jest organizowany we Wrocławiu od 2012 roku. W wystawach głównych sześciu edycji Festiwalu wzięło udział 87 artystów z 37 krajów Europy. Każdy z nich przygotował po dwie prace, dedykowane tematowi wystawy. Wystawy te były także prezentowane we Wrocławiu, Krakowie, Łodzi, Jeleniej Górze, Legnicy i Krośnie.

Wybór Wrocławia na miejsce organizacji Europejskiego Festiwalu Szkła nie był przypadkowy. Historia szkła w Polsce wiąże się bowiem z obszarem Dolnego Śląska – huty szkła powstawały tu już w czasach średniowiecza. To także we wrocławskiej Akademii Sztuk Pięknych im. E. Gepperta działa od 1950 roku jedyny w Polsce Wydział Ceramiki i Szkła. I to właśnie na Dolnym Śląsku: we Wrocławiu, w Jeleniej Górze i Kłodzku znajdują się muzealne kolekcje szkła historycznego i współczesnego, a 100 km od Wrocławia mieści się znane na całym świecie Studio Borowski.

Wyjątkowość i unikatowość festiwalu wynika z tematu, którego dotyczy. W polskiej sztuce szkło jest bowiem całkowicie ignorowane. Obiekty ze szkła – i z wykorzystaniem szkła – rzadko trafiają na aukcje sztuki, do kolekcji muzealnych czy prywatnych. Tymczasem w europejskiej i światowej sztuce szkło jest materiałem, po który sięgają wybitni artyści pracujący w różnych technikach artystycznych. Tworzą niezwykle prace: obrazy, rzeźby, instalacje i filmy wideo, obiekty architektoniczne, design. Właśnie takie prace są prezentowane na głównej wystawie festiwalu i na wystawach towarzyszących. W ramach festiwalu organizowane są także: międzynarodowe seminarium poświęcone europejskiej sztuce szkła, wystawa „Debiut” z udziałem studenta lub młodego artysty, którego artystyczna aktywność w obszarze sztuki szkła warta jest zaprezentowania szerszej publiczności, warsztaty szklarskie, spotkania z artystami, projekty edukacyjne, m.in. „Szklany Piknik”, „Szklana Witryna”, spacer po Wrocławiu „szlakiem szklanej architektury”. W czasie tegorocznej edycji przygotowaliśmy też wystawę *Polskie szkło artystyczne. 1949 – 2019. Mistrzowie*.

Europejski Festiwal Szkła to pierwsza w Polsce profesjonalnie przygotowana prezentacja europejskiej sztuki szkła. Wzrastające z roku na rok zainteresowanie tym na pozór niszowym wydarzeniem, całkowicie odmiennym od dotychczas organizowanych festiwalowych imprez, potwierdza jego potencjał i znaczenie dla sztuki tworzonej ze szkła lub z wykorzystaniem szkła.

Mamy nadzieję, że kolejne edycje Festiwalu, organizowane we Wrocławiu co dwa lata w formie biennale, znajdą się w kalendarium najważniejszych imprez związanych ze sztuką szkła nie tylko w Europie, ale także w świecie. Bo przecież liczba 7 jest magiczną!

Anita Bialic, prof. Kazimierz Pawlak

About the Festival

The number 7 is considered mystical and stands out by its rich symbolism. In many mythologies and religions of the world it is a symbol of completeness, complementarity, and it symbolises the relationship between time and space. Its value has been presented in architecture, scriptures, commandments and cosmology.

Will this number still bring good luck for us, the organisers of the *Play with Glass* – European Glass Festival which this year, for the seventh time, will open Wrocław to European glass?

Will 7 years of exhaustive work on building an important event in the field of glass help us to find partners with whom we will work together to promote European glass in the world? We strongly believe in the magic power of the number 7!

The European Glass Festival has been organised in Wrocław since 2012. The main exhibitions of the six editions of the Festival exhibited 87 artists from 37 European countries. Each of them prepared two works dedicated to the theme of the exhibition. These exhibitions were also presented in Kraków, Łódź, Jelenia Góra, Legnica and Krosno.

The choice of Wrocław as the venue for the European Glass Festival was not accidental. The history of glass in Poland is closely connected with the area of Lower Silesia – glassworks were created here in the Middle Ages. It is also at the E. Geppert Academy of Art and Design in Wrocław that Poland's only Department of Ceramics and Glass has been operating since 1950. And it is in Lower Silesia: in Wrocław, Jelenia Góra, and Kłodzko, that there are museum collections of historic and contemporary glass, and just 100 km from Wrocław the world famous Studio Borowski is located.

The uniqueness of the festival stems from the subject it relates to. In Polish art, glass is completely ignored. Objects made of glass or using glass in their creation, very rarely appear in art auctions, in museums or private collections. At the same time, in European and world art, glass is a material which prominent artists working in a variety of artistic techniques look to. They create extraordinary works: images, sculptures, installations and videos, architectural objects, and design. Just such works are presented at the festival's main exhibition, with a different theme each year, and at accompanying exhibitions. The festival also hosts an international seminar devoted to European art glass and the *Debut* exhibition, to which we invite a student or young artist whose artistic activity in the field of glass art is worth presenting to a wider audience. Other events include the *Glass Picnic*, *Glass Display Case* project, glass workshops, a walk through Wrocław *on the glass architecture route*, meeting with artists. For this year's edition, we have also prepared the exhibition *Masters of Polish Glass Art. 1949 – 2019*.

The European Glass Festival is the first professionally prepared presentation of European glass art in Poland. The growing year on year interest in this seemingly niche event, completely different from previously organised festival events, confirms its potential and significance for art created from or using glass.

We hope that the successive Festivals, organised in Wrocław every two years in the form of a Biennale, will be included in the calendar of the most important events related to the art of glass, not only in Europe, but also in the world. After all, the number 7 is magical!

Anita Bialic, Professor Kazimierz Pawlak

Piękność i bestia – dwa oblicza naszej osobowości

Osobowość człowieka ma dwa podstawowe oblicza: „piękne i jasne” (eksponowane na co dzień) oraz „brzydkie i mroczne” (skrywane przed światem zewnętrznym). Człowiek może ich używać dowolnie i w zależności od sytuacji zmieniać tak, aby osiągać ważne dla siebie cele. Niektórzy ludzie, używając „pięknej i jasnej” strony swojej osobowości, potrafią stworzyć wrażenie, że są osobami wyłącznie pozytywnymi, zasługującymi na podziw i uwielbienie. Ale gdy chcą zdobyć władzę, pieniądze i powszechne uznanie, wtedy sięgają po najsilniejszą broń, którą jest „mroczna osobowość”. Nie przeszkadza im, że ranią innych ludzi, manipulują ich emocjami, oszukują i składają obietnice bez pokrycia. I pomimo tego, że są despotami i bestiami, znajdują swoich lojalnych wyznawców, którzy, zastraszeni, tkwią bezwolnie w ślepych posłuszeństwie wobec swojego tyrana.

Ten fenomen „mrocznych osobowości” został dosyć wszechstronnie zbadany i opisany przez dwóch kanadyjskich psychologów: Delroya L. Paulhusa i Kevina M. Williamsa z University of British Columbia i jest znany pod nazwą Ciemna Triada (Dark Triad) osobowości. Składa się ona z trzech kluczowych elementów: narcyzmu, makiawelizmu i psychopatii. W skrajnych przypadkach Ciemna Triada sprawia, że ludzie stają się przestępcami lub popadają w chorobę psychiczną.

Dominującym elementem w Ciemnej Triadzie jest często narcyzm. Jego cechami są m.in. megalomania, egocentryzm, fantazje na temat swojej rzekomej wielkości i doskonałości, potrzeba bycia adorowanym i uwielbianym przez innych, narcystyczne myśli (*Inni ludzie istnieją, aby mnie kochać; Mogę robić, cokolwiek chcę; Jestem doskonały, podziwiającie mnie*). Narcystyczne osoby są jak „zaklinacze węży”, co oznacza, że na początku ludzie ich kochają i podziwiają, uważając za przyjemnych i atrakcyjnych. Ale gdy narcystyczna osoba chce zdobyć władzę i jeszcze większy podziw, staje się niebezpieczna, bo wtedy właśnie wychodzą na jaw jej prawdziwe „mroczne” intencje. Mottem makiawelistów są słowa: *cel uświęca środki, niezależnie od konsekwencji*. Ci wyrachowani i zimni ludzie używają nieustająco manipulacji, aby osiągnąć swoje egoistyczne cele. Nie uznają żadnych zasad moralnych i etycznych, a powszechnie uznawane wartości nie są dla nich żadną przeszkodą. Cechuje ich deficyt empatii a ich chłód emocjonalny pochodzi z niemożliwości przetwarzania własnych emocji i emocji innych ludzi. Najbardziej niebezpiecznymi ze wszystkich trzech typów Ciemnej Triady są psychopaci. Traktują innych ludzi przedmiotowo, nie są w stanie kontrolować swoich impulsów, nie mają poczucia winy i nie przejawiają wyrzutów sumienia z powodu popełnianych złych czynów. Stosują agresję i przemoc, są toksyczni, używają siły i manipulacji, aby uwięzić ofiary. Są sprawcami wielu przestępstw oraz destrukcyjnych działań antyspołecznych.

Literackie opisy „pięknych” i „mrocznych” osobowości możemy znaleźć w bajkach i baśniach. Analizując opowieść *Piękna i Bestia*, psychoanalitik Bruno Bettelheim zauważył, że na bardziej symbolicznym poziomie baśń ta opowiada o dwóch aspektach ludzkiej osobowości. Piękność symbolizuje sferę duchowości. Bestia uosabia to, co w człowieku bestialskie, dzikie, nieokiełznane, czyli sferę popędów i instynktów. Dopóki Piękność nie chce poślubić Bestii, skazuje go na pozostanie w zwierzęcej postaci. Związek bohaterów pokazuje, że warunkiem osiągnięcia pełni człowieczeństwa jest zintegrowanie ciała z duszą, opanowanie instynktów i popędów dzięki poddaniu się regułom moralnym i społecznym. Baśń *Piękna i Bestia* opowiada o naturalnej dro-

dze rozwoju człowieka jako jednostki i jako gatunku, o tolerancji i o tym, by nie oceniać po pozorach, bo prawdziwe piękno tkwi znacznie głębiej niż powierzchowność, zwyczajnie, natura, wygląd i uroda. *Piękna i Bestia* stara się wylansować tezę, że atrakcyjność, wygląd i wszystko to, na co reaguje podłączony do zmysłów mózg, nie mają znaczenia i nie są w stanie zdominować serca. W rzeczywistości jest to teza ze świata baśni. *Piękna i Bestia* jest baśnią wszechczasów, bo żadna inna tak bardzo nie odbiega od realiów. Żadna nie chwyta tak za serce i nie pozwala odpłynąć w nieistniejący świat marzeń.

W świecie realnym z reklam uśmiechają się do nas przepiękne modelki, przystojni mężczyźni, szczupli, młodzi, pociągający, bez skazy. Mnóstwo wszędzie porad: jak się skutecznie odchudzić; jak się ubrać, aby być atrakcyjnym; jak z przeciętnej dziewczyny stać się niesamowitej piękności gwiazdą z pierwszych stron kolorowych gazet. Należy być piękną/pięknym, czyli atrakcyjną/atrakcyjnym dla innych. Po co? To pytanie pozostaje bez odpowiedzi. Jak zauważył Bruno Bettelheim, w baśni *Piękna i Bestia* brzydota jest traktowana jak kara. Baśń dociera do samego jądra naszego lęku przed brzydotą. Pięknej trudno było dostrzec w odrażającym potworze jego dobroć i nienaganne manieri; długo oceniała go na podstawie jego szpetnej fizjonomii.

Bo tak naprawdę boimy się brzydoty i nie jesteśmy w stanie jej zaakceptować. *Pogódźcie się z tym: ładni mają lepiej! Czy macie na mnie głosować, bo jestem bogatym, lubianym, przystojnym synem znanego ojca? Odpowiedź brzmi: Tak!* To stwierdzenie głównego bohatera filmu *Piękna i Bestia*, które wygłosił jeszcze jako przystojny młody mężczyzna, jest najważniejszym przekazem filmu. Bo choć może to wydać się nam niesprawiedliwe, badania psychologiczne udowadniają, że bardziej lubimy ludzi ładnych niż brzydkich. Może dlatego, że ładni dostarczają nam swego rodzaju „nagród” natury estetycznej. Psycholog Jason Aronson pisze wprost: *jeśli chcesz, żeby ludzie lubili cię i traktowali życzliwie, opłaca się być pięknym. Ludzi pięknych i przystojnych lubimy bardziej niż nieładnych i przypisujemy im różnorakie dobre cechy*.

Liczne badania i eksperymenty potwierdziły, że atrakcyjność fizyczna osoby wpływa na to, jakie przypisuje się jej cechy, oraz na sposób, w jaki jest traktowana. Nieświadomie posługujemy się bowiem stereotypami: *co jest piękne, to jest dobre*. Działa tu tzw. efekt aureoli (halo), w którym automatycznie na podstawie wrażenia (pozytywnego lub negatywnego) przypisujemy cechy osobowościowe: osobom atrakcyjnym – cechy pozytywne (aureola pozytywna) a osobom nieatrakcyjnym – negatywne (aureola negatywna). Osoby atrakcyjne fizycznie są więc postrzegane jako bardziej inteligentne od osób mniej urodziwych; przyznajemy im większe kompetencje małżeńskie i uważamy za bardziej szczęśliwe. Prowadzone badania wykazały, że atrakcyjniejszym skazańcom zasądzano niższe wyroki, a po randce „w ciemno” ponowne spotkanie z daną osobą zależało wyłącznie od jej atrakcyjności fizycznej.

Tytuł wystawy głównej VII edycji festiwalu *Play with Glass – European Glass Festival: Beauty and His Beast* stawia więc przed jej uczestnikami interesujące i ważne pytanie: czy w obecnych czasach lepiej być Piękną/Pięknym, czy Bestią. Jestem bardzo ciekawy artystycznych interpretacji tego tematu.

Dr Włodzimierz Świątek

Psycholog, psychoterapeuta i trener osobisty, wspierający w rozwoju artystów, menedżerów, liderów i nauczycieli

Beauty and the Beast – Two Faces of our Personality

The complex nature of human personality has two basic faces: “bright and beautiful” (exhibited on a daily basis) and “dark and ugly” (hidden from the outside world). A person can use them freely and, depending on the situation, change them in such a way as to achieve the goals that are important for him/her. Some people, using the “bright and beautiful” side of their personality, can create the impression that they are only positive people, deserving of admiration and worship. But when they want to gain power, money and universal recognition, they reach for the strongest weapon, which is their “dark personality”. They don’t mind that they are using their “dark force” to hurt other people, manipulate their emotions, exploit their naivety, cheat, and make empty promises. And even though they are despots and beasts, they find their loyal followers who, being intimidated, are stuck in blind obedience to their tyrant.

This phenomenon of “dark personalities” has been researched and described quite comprehensively by two Canadian psychologists: Delroy L. Paulhus and Kevin M. Williams of the University of British Columbia, and is known as the Dark Triad personality traits. It consists of three key elements: narcissism, Machiavellianism, and psychopathy. In extreme cases, the Dark Triad makes people become criminals or fall into mental illness.

In frequent cases, narcissism is the dominant element in the Dark Triad. Its features include megalomania, egocentrism, fantasies about one’s alleged greatness and perfection, self-admiration, the need to be adored and loved by others, narcissistic thoughts (*Other people exist to love me; I can do whatever I want; I am perfect, admire me*). Narcissistic people are like “snake charmers”, which means that at first people love and admire them. They appear to be pleasant and attractive. But when they want to gain power and even more admiration, they become very dangerous. And that’s when their true “dark” intentions come to light. The motto of Machiavellian people is: The end justifies the means, regardless of the consequences. These calculating and cold people constantly use manipulation to achieve their selfish goals. They do not recognise any moral or ethical principles, and universally recognised values are no obstacle to them. They are characterised by a lack of empathy, and their emotional coldness comes from their inability to process their own and other people’s emotions. The most dangerous of all three types of Dark Triad are psychopaths. They treat other people as objects, are not able to control their impulses, do not feel guilty and do not have any pangs of conscience about their bad deeds. They use aggression and violence, are toxic, use force and manipulation to imprison their victims. They are perpetrators of many crimes and destructive antisocial activities.

Literary descriptions of “beautiful” and “dark” personalities can be found in fairytales. Analysing the story *Beauty and the Beast*, Bruno Bettelheim, a psychoanalyst, noticed that on a more symbolic level this fairytale is about two aspects of human personality. Beauty symbolises the spiritual sphere. The beast embodies what is bestial, wild, unbridled in man, that is, the sphere of drives and instincts. As long as Beauty does not want to marry the Beast, she condemns him to remain in animal form. The relationship between the heroes shows what the condition for achieving full humanity is, i.e. integrating the body with the soul, mastering instincts and drives, through submission to moral and social rules. The fairytale *Beauty and the Beast* talks about the natural way of human development as an individual and as a species, about tolerance and not

judging by appearances, because true beauty lies much deeper than superficiality, customs, nature, appearance and looks. *Beauty and the Beast* tries to promote the thesis that attractiveness, appearance, and everything that the brain, connected to the senses, reacts to do not matter and are not able to dominate the heart. In fact, it is a thesis from a fairytale world. *Beauty and the Beast* is indeed a fairytale for all time, because no other is so different from reality. As a result, none of them can grip your heart like this and let you be swept away into a non-existent dream world.

In the real world, beautiful models, handsome men, the slim, young, attractive, and flawless, smile at us. There’s plenty of advice everywhere: how to effectively lose weight, how to dress, how to be attractive; what makeup to use, to make the average girl an amazing stellar beauty from the front pages of colourful tabloids. You have to be beautiful, i.e. attractive to others. What for? That question remains unanswered. As Bruno Bettelheim pointed out, in *Beauty and the Beast* ugliness is treated as a punishment. The fairytale reaches the very core of our fear of ugliness. It was difficult to see beauty, his kindness, and impeccable manners in the repulsive monster; she judged him by his ugly physiognomy for a long time.

Because we’re truly afraid of ugliness and we can’t accept it. *Accept it: the pretty ones have it better! Do you vote for me because I am a rich, well-liked, the handsome son of a famous father? The answer is: yes!* This statement by the main character of the film *Beauty and the Beast*, which he made as a handsome young man, is the most important message of the film. Because although it may seem unfair to us, psychological tests prove that we like pretty people more than the ugly. Maybe it is because the Beauties provide us with some kind of aesthetic “prize”. Psychologist Jason Aronson writes directly: If you want people to like you and treat you kindly, it pays to be beautiful. We like beautiful and handsome people more than we like ugly people and we attribute various good qualities to them.

Numerous studies and experiments have confirmed that a person’s physical attractiveness affects many of the characteristics attributed to him or her and the way he or she is treated. Unconsciously we use stereotypes: what is beautiful is good. The so-called halo effect works here, in which we automatically attribute personality traits on the basis of an impression (positive or negative) – a kind of halo over the person we’re looking at. Therefore, we attribute positive features to attractive people (positive halo) and negative features to unattractive people (negative halo). Physically attractive people are therefore perceived to be smarter than less attractive people; we confer greater marital competence on them and consider them to be happier. Research has shown that shorter sentences were awarded to more attractive convicts, and that after a blind date, reunion with a person depended solely on their physical attractiveness and not on any of the many psychological characteristics examined.

The title of the main exhibition of the 7th edition of *Play with Glass – European Glass Festival: Beauty and His Beast* poses an interesting and important question for its participants: is it better to be the Beauty or the Beast these days? I am very curious about the artistic interpretations of this subject.

PhD Włodzimierz Świątek

Psychologist, psychotherapist and personal trainer, supporting the development of artists, managers, leaders and teachers

Trzeba rozpuścić bestię i zobaczyć, co ona zrobi...

Piękny i jego bestia, czekająca na ujarznienie, na – jak uczy nas baśń – chwilę, gdy on powie jej: *kocham i chcę być z tobą na zawsze*. I ten moment jego oddania, ale zarazem brania w posiadanie, transformuje ją w cudowne zjawisko, istotę jemu podobną, respektującą te same zasady współistnienia, wzajemną w miłości.

To nie tylko genderowa narracja z wymuszoną przez *political correctness* zamianą ról, nie tylko stara jak świat gra w przebieranki, bez której nie byłoby Szekspira, Karla Lagerfelda ani Amandy Lear. Motywy baśniowe odnoszą się w równej mierze do obu płci, tak samo często mężczyzna zaklęty w zwierzę wybawiony bywa dzięki miłości kobiety, jak i odwrotnie. W cenionej przez Bruno Bettelheima baśni *Piękna i Bestia* historia wywiedziona z francuskich ludowych podań i przetworzona literacko w XVIII wieku przez Madame Leprince de Beaumont mówi nam, że pod budzącą lęk obcą nam powłoką, przenikliwe oko, dane tylko silnemu uczuciu, może wypatrzeć olśniewającą treść /.../. Świat jawi się w baśniach wyraziście, według Bettelheima postaci są albo uosobieniem okrucieństwa albo bezinteresownej dobroci. Zwierzę albo pożera wszystkich albo wszystkim pomaga. Każda postać jest jednowymiarowa. Baśń sugeruje dziecku, ale i dorosłemu, aby nie tylko izolowało różnorodne a przemieszane elementy doświadczenia, ujmując je w przeciwstawne pary, lecz także by rzutowało je na poszczególne odrębne postaci. Obsadzenie osób w konkretnych rolach, naszkicowanie „grubą kreską” ich charakterów pomaga nawigować w życiu.

Uniwersum doświadczeń artystycznych nie jest jednak równie proste, szczególnie dzisiaj. Jak zauważyła słusznie wnikliwa krytyczka sztuki, Anna Zajdler-Janiszewska, *twórca postmodernistycznych działań obrazowych to raczej animator lub performer niż twórca*... Autorstwo polega przede wszystkim na *wprawianiu w ruch procesu*. Rzeczywistość (w tym sztuka oczywiście) jest płynna, znaczenia nie występują zatem w postaci czystej, hierarchie nie są ustalone. *Rzec można, że po naszym świecie znaki błakają się w poszukiwaniu znaczeń, znaczenia dryfują w poszukiwaniu znaków*, sugeruje Zygmunt Bauman.

Może więc konstrukcja tytułu wystawy *Piękny i (jego) Bestia* nie wyraża prostej zależności posiadania, w której piękny jest dysponentem bestii i jej losów, ile raczej niemożność uwolnienia się od bestii, która zawłaszczyła jego samego? A może nawet jest w nim? I czy chodzi o bestię oswojoną gestem uczucia, czy tę, która go dręczy? Cóż znaczy bowiem zaimek *jego*? Jaki rodzaj zależności wyraża? Bestia może być demonem, prześladowcą, ale także uległą bestyjką, której samoistność odjęto dzierzawczą formą językową.

Dokądkolwiek jednak nie prowadzi nas baśniowa figura, jasnym się zdaje wzajemne uwikłanie jej bohaterów. I może wcale nie idzie o ujarznienie, jej przez niego, ile o *rozpućcie*, jak tego chce przywołany w tytule Witkiewicz (a zważmy, że jego bestia jest żeńskiego rodzaju), uwalnianie z pęt, ale także wyswobodzenie mocy, przedtem będących na uwięzi. Wzajemne, jak sądzę, a nie jednostronne *rozpućcie*. Jej, bestii – z więzujących ją strasznych acz banalnych powłok potwora, z anarchii kształtów, formalnego rozgardiaszu. I jego, pięknego, reprezentanta ładu i harmonii – z nadmiaru apriorycznych przekonań o tym, co jest kształtem właściwym, pochopnej wiary, że tylko raz ustalony porządek rzeczy prowadzi do szczęśliwego finału.

Monika Braun – fragment eseju

We must unleash the beast and see what it does...

The beauty and his beast, waiting for subjugation, for – as the fairytale teaches us – the moment when he tells her: *I love you and I want to be with you forever*. And this moment of his devotion, but also of his taking possession, transforms her into a miraculous phenomenon, a being similar to him, respecting the same principles of coexistence, mutual in love.

It's not just a gender narrative with a political-correctness-driven change of roles, it's not just playing at dressing-up, a game as old as the world, without which Shakespeare, Karl Lagerfeld and Amanda Lear wouldn't have been here. Fairytale motifs apply equally to both sexes, just as often a man enchanted into an animal is saved by the love of a woman, and vice versa. In the fairytale *Beauty and the Beast*, valued by Bruno Bettelheim, a story derived from French folk tales and literarily related in the 18th century by Madame Leprince de Beaumont tells us that under a fearsome alien shell, a penetrating eye, possessed only by one with a strong emotion, can see the dazzling content /.../. According to Bettelheim, the characters are either the embodiment of cruelty or selfless goodness. An animal either eats everyone or helps everyone. Each character is one-dimensional. The fairytale suggests to both the child and the adult that they should not only isolate the various and mixed elements of an experience, putting them in pairs of opposites, but also that they should project them onto individual characters. Placing people in specific roles, sketching their characters with a “broad line”, helps to navigate life.

However, the universe of artistic experience is not as simple, especially today. As Anna Zajdler-Janiszewska, the art critic, rightly pointed out, the creator of postmodern visual actions is an animator or performer rather than a creator... The authorship is primarily about putting the process into motion. Reality (including art of course) is fluid, so the meanings do not appear in pure form; the hierarchies are not established. *We can say that in our world signs wander around in search of meanings; meanings drift in search of signs*, suggests Zygmunt Bauman.

Perhaps the construction of the title of the exhibition *Beauty and his Beast* does not express a simple dependence of possession, in which the beauty is the manager of the beast and its fate, but rather the impossibility of freeing oneself from the beast that appropriated his self? Or is it even in him? And is it the beast tamed by the gesture of affection or the one that torments him? For what does the pronoun “his” mean? What kind of relationship does it express? The beast can be a demon, a persecutor, but also a submissive beast, whose independence has been removed by the possessive language form.

However, wherever we are not led by the fairytale figure, the mutual entanglement of its heroes seems clear. And perhaps it is not about taming it, through him, as much as *unleashing* it, as Witkiewicz evokes it in his title (and let us consider that his beast is of the female kind), releasing it from the loop, but also releasing the power that had previously been imprisoned. A mutual, I suppose, not one-sided *unleashing*. Her, the beast – from the terrible yet banal shell of the monster that traps her, from the anarchy of shapes, from the formal disorder. And his beauty, the representative of order and harmony – from the excess of a priori beliefs about what is the proper form, the hasty belief that only an order of things once set leads to a happy ending.

Monika Braun – excerpt from an essay

Piękny i bestia / Beauty and His Beast

Na okładce marcowego wydania amerykańskiego „Vogue’a” znaleźli się Justin Bieber, idol nastolatek, z poślubioną kilka miesięcy wcześniej Hailey Baldwin. Rysy delikatnej i drobnej modelki zostały na zdjęciu zmaskulinizowane a jej postać ukazana jako znacznie masywniejsza niż w rzeczywistości.

Fotografia wywołała burzliwą dyskusję o rolach i skłonnościach obojga bohaterów, zapewne zgodnie z intencją redakcji. *Ona wygląda tu bardziej męsko niż on!* – protestowali fani pary. Czy przedstawiając kobietę w dominującej pozycji, obrażamy ją i jej partnera, jak sugerują komentatorzy pod zdjęciem Bieberów w „Vogue’u”? Czy drobny i niewinny mężczyzna może zachować funkcję samca alfa, a jeśli tak – co ona obecnie oznacza? I wreszcie: ile osobistych przeżyć i skłonności może artysta zawrzeć w pozornie nieosobistych przedstawieniach kobiet i mężczyzn?

Mężczyzna w różowej koszuli i kobieta w garniturze... Na przełomie XX i XXI wieku kobiety i mężczyźni pozbyli się ciężaru płci społeczno-kulturowej nie tylko w życiu zawodowym i rodzinnym, ale też w modzie, wyglądzie zewnętrznym, w sposobie spędzania wolnego czasu czy wyrażania emocji. Współczesne kobiety uwłaszczyły się na „męskiej” racjonalności, dając mężczyznom prawo do płaczu i ojcowskiego instynktu.

On piękny a ona – bestia? Temat wystawy głównej 7. edycji European Glass Festival podsuwa przewrotne obrazy, które prowokują wyobraźnię, uwalniają osobiste doświadczenia, wspomnienia i emocje.

On the cover of the March edition of American “Vogue” there is Justin Bieber, the teenage idol, with Hailey Baldwin, who he married a few months previously. The features of the small and delicate model have been masculinised in the picture, and her figure has been shown as much more massive than in reality.

The photograph has provoked a heated discussion about the roles and inclinations of both protagonists, probably in accordance with the intention of the editorial team. *She looks more masculine here than he does!* – the couple’s fans protested.

When presenting a woman in a dominant position, do we insult her and her partner, as suggested by commentators under the Bieber’s photo in “Vogue”? Can a small and innocent man maintain the function of alpha male, and if so, what does it mean today? And finally: how many personal experiences and inclinations can an artist include in seemingly non-personal representations of women and men?

A man in a pink shirt and a woman in a suit... At the turn of the 21st century women and men have rid themselves of the burden of sociocultural gender not only in professional and family life, but also in fashion, outward appearance, the way of spending free time or expressing emotions. Contemporary women have enfranchised themselves using “male” rationality, giving men the right to cry and a fatherly instinct.

He is beautiful, and she is the beast? The theme of the main exhibition of the 7th edition of the European Glass Festival suggests perverse images that provoke the imagination, and release personal experiences, memories and emotions.

Anita Bialic – kurator / curator

BEAUTY AND HIS BEAST

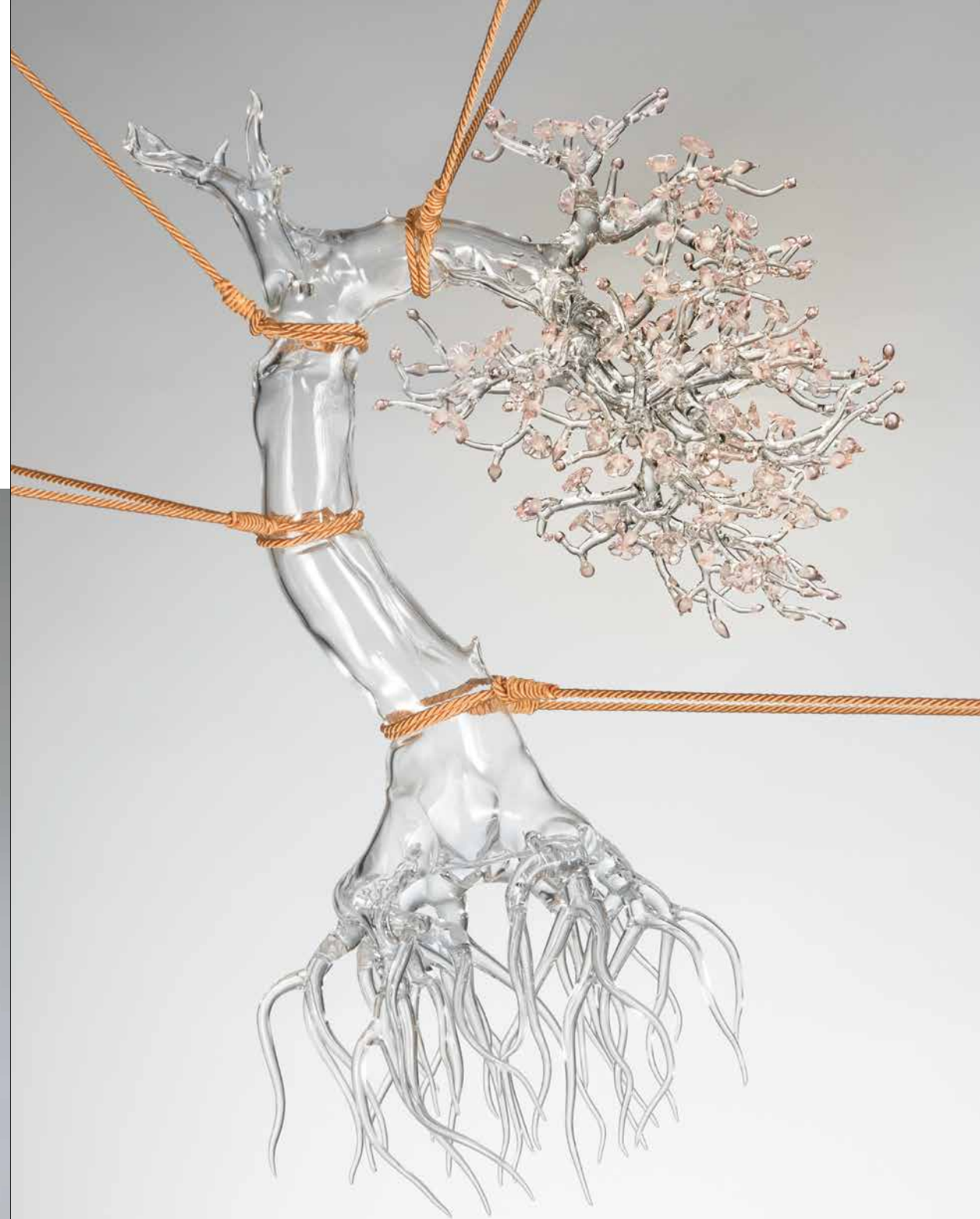
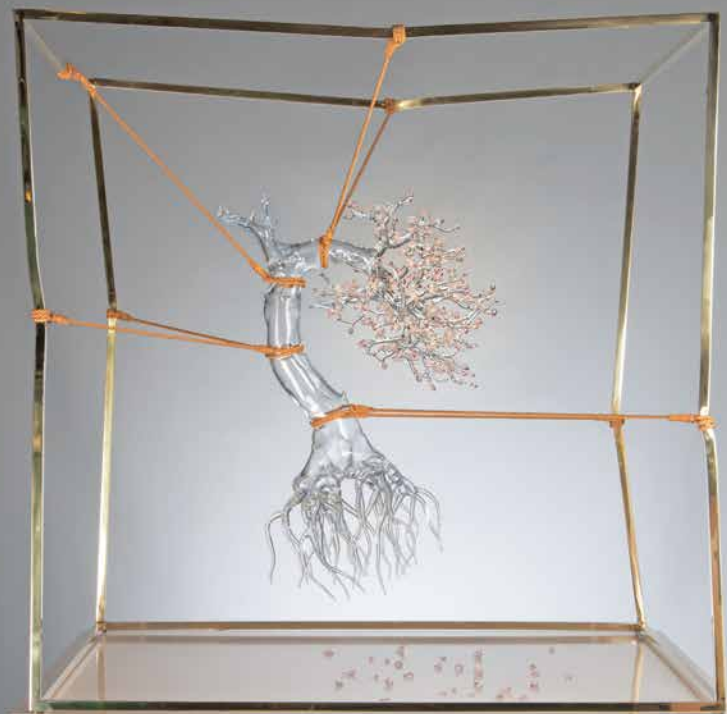
Millennial – Demonstrator / 2019 / 205 x 78 x 50 cm

SIMONE CRESTANI

WŁOCHY
ITALY

Estetyczne napięcie / Tensione Estetica / 2019 / 150 x 100 x 100 cm

W afekcie / Passionately / 2019 / 90 x 55 x 55 cm

Wiele kobiet latami tłumi swoją agresję. Czują dyskomfort na samą myśl, że mogłyby pokazać niezadowolenie, czy wyrazić negatywne zdanie. Wolą milczeć.

Agresja jest od wieków przywilejem mężczyzn. Przyzwolenie na ich agresję ma podłoże społeczne i kulturowe. Męska agresja uznawana była i jest za oznakę siły i asertywności – męstwa. Agresja kobiet zawsze była i jest nadal oceniana jednoznacznie negatywnie.

W obecnych czasach postrzeganie płci zmienia się i ulega redefinicji. Profesor Tomasz Szlendak – badacz przemian obyczajów w kulturze zachodniej, dyrektor Instytutu Socjologii Uniwersytetu Mikołaja Kopernika w Toruniu – uważa, że kobiety nie różnią się pod względem agresji od mężczyzn, jedynie przez lata musiały swoją agresję tłumić.

Najnowsze badania wykazują wzrost zachowań agresywnych wśród kobiet i dziewcząt. Zacierają się granice między tym, co męskie, a tym, co kobiece. Kobiety wchodzą w przestrzeń publiczną, obejmują stanowiska do tej pory zarezerwowane tylko dla mężczyzn. Przebywając w agresywnym środowisku, uczą się w męski sposób walczyć o swoją pozycję. Zdarza się, że wszczynają bójkę, dopuszczają się napaści, stają się agresorkami przemocy domowej. Chociaż wywalczyły sobie wiele nowych swobód i możliwości działania, nadal podlegają ogromnej społecznej presji – muszą dobrze wyglądać, robić karierę, a jednocześnie być idealnymi matkami i żonami. Ten nadmiar obowiązków i konieczność ich sprostanii wywołuje stres. Jednocześnie kobiety dają sobie coraz większe przyzwolenie na agresję, traktując ją jako jeden z przywilejów emancypacji.

W relacjach partnerskich współczesna kobieta nie chce być już traktowana jako osoba do prowadzenia domu i zaspokajania potrzeb partnera. Coraz częściej zdarza się, że więcej od niego zarabia, co powoduje poczucie władzy i chęć dominacji.

Kobiety zmieniają się. Zmieniają się też mężczyźni. Przejmują, szczególnie w dużych miastach, część obowiązków domowych, czynnie uczestniczą w wychowywaniu dzieci. Wspomagają swoje partnerki w ich karierze zawodowej. Zaczynają bardziej dbać o wygląd. Stają się empatyczni, coraz rzadziej odcinają się od swoich emocji. Można zaryzykować stwierdzenie, że stają się pięknymi, a kobiety zamieniają się w bestie.

W jaki sposób uniknąć sytuacji, w której kobiety stają się tak samo agresywne jak mężczyźni? Czy można zbudować świat, w którym nikt nie musi tłumić agresji a jednocześnie nie stosuje przemocy we wzajemnych relacjach? Dlaczego nadal oceniamy inaczej agresję u mężczyzn niż u kobiet? Jak ją postrzegamy u siebie?

Szukam odpowiedzi na te pytania...

Iwona Demko

Many women suppress their aggression for years. They feel uncomfortable with the very thought that they could show dissatisfaction or express a negative opinion. They prefer to remain silent.

Aggression has been the privilege of men for centuries. The consent to their aggression has a social and cultural background. Men's aggression was, and is, considered a sign of strength and assertiveness – bravery. The aggression of women has always been, and continues to be, assessed unequivocally negatively.

Nowadays, the perception of gender is changing and is being redefined. Professor Tomasz Szlendak – a researcher of the changes in customs in Western culture, director of the Institute of Sociology at Nicolaus Copernicus University in Toruń – believes that women do not differ in terms of aggression from men, but that for years they have had to suppress their aggression.

Recent studies show an increase in aggressive behaviour among women and girls. The line between what's masculine and what's feminine is blurring. Women are entering the public space, taking up positions previously reserved only for men. Being in an aggressive environment, they learn to fight for their position in a masculine way. It happens that they start fights, commit assaults, become aggressors in domestic violence. Although they have won many new freedoms and opportunities for action, they are still under enormous social pressure – they must look good, make a career and, at the same time, be perfect mothers and wives. This overload of responsibilities and the need to meet them is stressful. Simultaneously, women give themselves increasingly greater permission for aggression, treating it as one of the privileges of emancipation.

In partnership relations, a modern woman no longer wants to be treated as a person to run a home and satisfy her partner's needs. More and more often, it happens that she earns more than he does, which results in a sense of power and a desire to dominate.

Women are changing. Men are changing, too. They are taking over some of the household duties and actively participating in raising children, especially in the big cities. They support their partners in their professional careers. They're starting to take more care of their appearance. They are becoming empathic, less and less disconnected from their emotions. One might risk saying that they are becoming beautiful and the women are turning into beasts.

How can we avoid a situation where women become as aggressive as men? Is it possible to build a world in which nobody has to suppress aggression and at the same time does not use violence in mutual relations? Why do we still judge aggression differently in men than in women? How do we perceive it at home?

I'm looking for answers to these questions...

Iwona Demko

Upijają się. Ona przyznaje się, że kiedyś go zdradziła, bo czuła się bardzo samotna.

They're getting drunk. She admits that she once betrayed him because she felt very lonely.
2019

Drapieżcy – fragmenty kompozycji / Predators – fragments of the composition

Drapieżcy / Predators / 2019 / 35-40 x 80 x 17 cm

ANTONINA JOSZCZUK POLSKA
POLAND

Infection I – fragmenty kompozycji / fragments of the composition / 2019 / 15 x 100 x 100 cm

MERLE KANNUS

ESTONIA

Tam, gdzie wszystkie kobiety są silne, wszyscy mężczyźni są przystojni, a wszystkie dzieci są ponad przeciętną. Historia w czterech rozdziałach autorstwa Merle Kannus.

Where All the Women Are Strong, All the Men Are Good-Looking, and All the Children Are Above Average. A story in four chapters by Merle Kannus.

Rano kobiety podnoszą spod stołu sałatkę ziemniaczaną i swoich mężczyzn / In the Morning, Women Pick up the Potato Salad, and Their Men from under the Table / 2019 / 43,5 x 29 cm

To był senny poranek po rodzinnym zjeździe – może czyichś pięćdziesiątych urodzinach albo srebrnych godach. Było dużo śpiewania, tańczenia i picia. My, dzieci, spaliśmy na strychu i wstaaliśmy później niż zwykle.

Kobiety sprzątały ze stołów, pakując resztki pozostawionego jedzenia. Niektórzy mężczyźni spali pod stołem. Warczeli na swoje żony, gdy te próbowały ich obudzić. Powoli pokój został przywrócony do porządku.

It was a sleepy morning after a large family get-together - could be someone's fiftieth birthday, or a silver wedding anniversary. Lots of singing, dancing, eating and drinking had taken place. We kids had slept in the attic and stayed up late.

Women were cleaning the tables, wrapping up the bits that were still edible. Some men were found sleeping under the table. They growled when their wives tried to wake them up. Slowly, the room was restored to an orderly condition.

Czy jesteś modelem łodzi rybackiej? / Are You Fishing Model? / 2019 / 59 x 38 cm

W mieście położonym nad Morzem Śródziemnym wysoki, ciemny i przystojny facet zaproponował mi i mojemu przyjacielowi pomoc w znalezieniu drogi do dworca autobusowego. Był bardzo uczynny i próbował dźwigać plecak mojego przyjaciela, ale szybko zrezygnował z powodu upału. Nie przestał jednak zadawać pytań, czy jesteśmy modelami rybackimi – „fashion” wymówił bowiem jak „fishing”. Zaprowadził nas do dworca autobusowego; ale to był zły dworzec.

Nie sądzę, bym mogła zrobić dobry model łodzi rybackiej. Lepsza jestem w podnoszeniu ciężarów.

In a city on the Mediterranean, a tall, dark and handsome guy volunteered to assist me and my friend find a bus station. He was very helpful and tried to carry my friend's backpack, but gave up soon, in the midday heat. He didn't give up on asking if we were fashion models. The way he pronounced it, it sounded like "fishing models." He led us to the bus station; it was the wrong one.

I don't think I'd make a good fishing model. I'm better at weight-lifting.

Ty, ja, Cola i kupa szmalu / You, Me, a Coke, and a Shitload of Money / 2019 / 28,7 x 28,7 cm

Namalowałam obraz na ścianie samotnej starszej kobiecie, która wygrała na loterii. Zadzwoiłam do X, spotkałam się z nim na stacji i opowiedziałam mu o swoich przygodach. Zrealizowałam swój plan. Wydałam pieniądze na aparat fotograficzny i nie uciekłam z pięknym obcokrajowcem.

I made a wall painting for a lonely old lady who had won the lottery. I phoned X and met him at the station, and told him of my adventures. I followed through with my plan. I spent the money on a camera, and didn't run away with the beautiful foreigner.

Nie trzeba ginąć od porażenia prądem elektrycznym, nieprawdaż? / No Need to Kill Ourselves with Electricity, Now, Is There? / 2019 / 28,5 x 36,5 cm

Ten facet zrobił na mnie wrażenie próbując wyciąć dziurę w lodzie za pomocą elektrycznej piły łańcuchowej.
Poślubiłam go tak szybko, jak tylko mogłam.

This guy impressed me with trying to cut a swimming hole in ice with an electrical chainsaw.
I married him as soon as I could.

Przez Teleskop spojrział na swą Duszę. To, co wydawało się zupełnie nieregularne, zobaczył i pokazał jako piękne Konstelacje: i dodał do Świadomości światy ukryte wewnątrz światów.

Carl Gustav Jung - *Wspomnienia, sny, myśli*

He looked at his own Soul with a Telescope. What seemed all irregular, he saw and showed to be beautiful Constellations: and he added to the Consciousness hidden worlds within worlds.

Carl Gustav Jung – *Memories, Dreams, Reflections*

Nie ma bowiem nic ukrytego, co by nie miało być ujawnione i nic nie pozostało utajone, co by nie wyszło na jaw. Ewangelia św. Marka 4:22 / For whatever is hidden is meant to be disclosed, and whatever is concealed is meant to be brought out into the open. Mark 4:22 / 2019 / 135 x 110 x 80 cm

JOANNA MANOUSIS

WIELKA BRYTANIA / USA
UK / USA

Obcy ludzie, nowe przedmioty budzą lęk i nieufność, tak jakby kryły w sobie nieznane zagrożenia, natomiast przedmioty z dawien dawna znane są niczym niewidzialnymi niciami związane z duszą; każda zmiana sprawia wrażenie zaburzenia, o ile wręcz nie powoduje zagrożenia, wydaje się bowiem, że za jej sprawą dochodzi do magicznego ożywienia przedmiotu.

Carl Gustav Jung – *Typy psychologiczne*

Anything strange and new arouses fear and mistrust, as though concealing unknown perils; heirlooms and suchlike are attached to his soul as by invisible threads; any change is upsetting, if not positively dangerous, as it seems to denote a magical animation of the object.

Carl Gustav Jung – *Psychological Types*

Gruszka w butelce / Bottled Pear / 2018 / 40,6 x 36,8 x 10 cm

Splątana nić / Knotted Thread / 2019 / 30 x 28 x 9,5 cm

Wystawa *Beauty and His Beast* nawiązuje do związku dwojga ludzi, którzy wyznają sobie miłość przed światem. Węzeł, widoczny w serii karafek *Knotted Thread* z odlewanego szkła, to odwieczny symbol małżeństwa. Tryptyk odnosi się do „złotej nici”, idei lub właściwości obecnej we wszystkich częściach czegoś, utrzymującej to coś w całości i nadającej mu wartość. Jednostki ukują ten termin jako metaforę wzajemnego powiązania i połączenia wszystkiego w naturze a także tego, że nasze działania mogą mieć gdzieś w czasie i przestrzeni swoje odległe konsekwencje na zasadzie „efektu rozchodzących się fal”.

Nieprzerwany sznur w *Knotted Thread* widoczny jest jedynie wówczas, gdy karafki ustawione są w jednej linii, co sprawia, że oddziałują one niczym pejzaż odbitych w nich szczegółów. Łączące nas niewidoczne nici stają się tu namacalne: sznur przepływa przez karafki, używane niegdyś jako „naczynia dla duszy”. Jak mówi Valentine Worth: *wszystko, co materialne i wszystko, co duchowe, jest ze sobą powiązane i wywiera wpływ na siebie nawzajem, połączone magnetycznym łańcuchem niczym łańcuchem analogii. Każda nasza decyzja, każdy czyn coś odbija, wywołuje, odzwierciedla, stanowi echo czegoś w obrębie całości stworzenia. Świat jest w istocie połączony sekretnymi węzłami.*

Joanna Manousis

The exhibition, *Beauty and His Beast* refers to the union of two people who declare their love to the masses. The knot has been emblematic of marriage for centuries and is embodied within the cast glass decanters seen in *Knotted Thread*.

The triptych refers to the noun, *Golden Thread*, an idea or feature that is present in all parts of something, holding it together and giving it value. Individuals have coined the term as metaphor to suggest that all of nature is bound and interconnected, and that our actions can have a *ripple effect* throughout time and space.

The continuous thread of rope seen in *Knotted Thread* can only be seen when the three cast glass decanters are placed in a linear sequence, acting as a landscape to the mirrored details within them. The work gives tangibility to the invisible threads that link us, the rope floating within decanters that were once used as vessels for spirits.

In the words of Valentine Worth, *the physical and the immaterial are all connected – each exerting influence on the next – bound, as it were, by chains of analogy – magnetic chains. Every decision, every action, mirrors, ripples, reflects and echoes throughout the whole of creation. The world is indeed bound with secret knots.*

Joanna Manousis

David i Goliat / David and Goliath / 2019 / 116 x 49 x 40 cm

Gniazdo kukułki / Cuckoo's Nest / 2019 / 116 x 49 x 40 cm

RICHARD MEITNER

USA / HOLANDIA
USA / NETHERLANDS

NAÏVE / 2019 / h: 60 cm

Nieśmiały? / SHY? / 2018 / h: 32 cm

ARTIS NIMANIS

ĻOTWA
LATVIA

My / We / 2018 / 50 x 95 x 29 cm

YOSHIKO OKADA

JAPONIA / FRANCJA
JAPAN / FRANCE

Distance Between II / 2018 / 23 x 22 x 4 cm

Yoshiko Okada / Japonia / Francja / Japan / France
Transition / 2019 / 15 x 80 x 280 cm

Transition (Przemiana) jest moją osobistą interpretacją słynnego obrazu *Ophelia*, namalowanego przez brytyjskiego artystę, Sir Johna Everetta Millaisa. Ukryte uczucia, emocje i przeżycia Ophelii sprawiły, że poczuła się jakby była poza swoim ciałem, niemal jak łódź płynąca w dół rzeki, zabierając w podróż swoje wspomnienia.

W *Transition* suknia Ophelii, którą ciągnie za sobą, składa się z liści/łódek; jednak na końcu jej sukni łódki zamieniają się w małe pancerniki. To symbolizuje przekształcanie się delikatnego kobiecego piękna w twardą męską agresywność okrętów wojennych. W obecnych czasach kobiety są zmuszane do konkurowania z mężczyznami na morderczej arenie życia i pracy. Tracą swoją kobiecą duszę i zamieniają się w wojowników.

Yoshiko Okada

Transition is inspired by the famous *Ophelia* painted by British artist Sir John Everett Millais and is my personal interpretation of this masterpiece. Ophelia's hidden feelings, emotions, and experiences had started to make her feel like she was apart from her body, almost like a boat floating down the river, taking her memories on a journey.

In *Transition*, the trailing dress of my Ophelia is composed of leaves/boats; however, the boats transform into little battleships at the end of her dress. This symbolises the soft feminine beauty being transformed into the hard male aggressiveness of the warships. In these current times, women are pushed to compete with men in the cut-throat arena of life and work. They lose their female soul and turn into warriors.

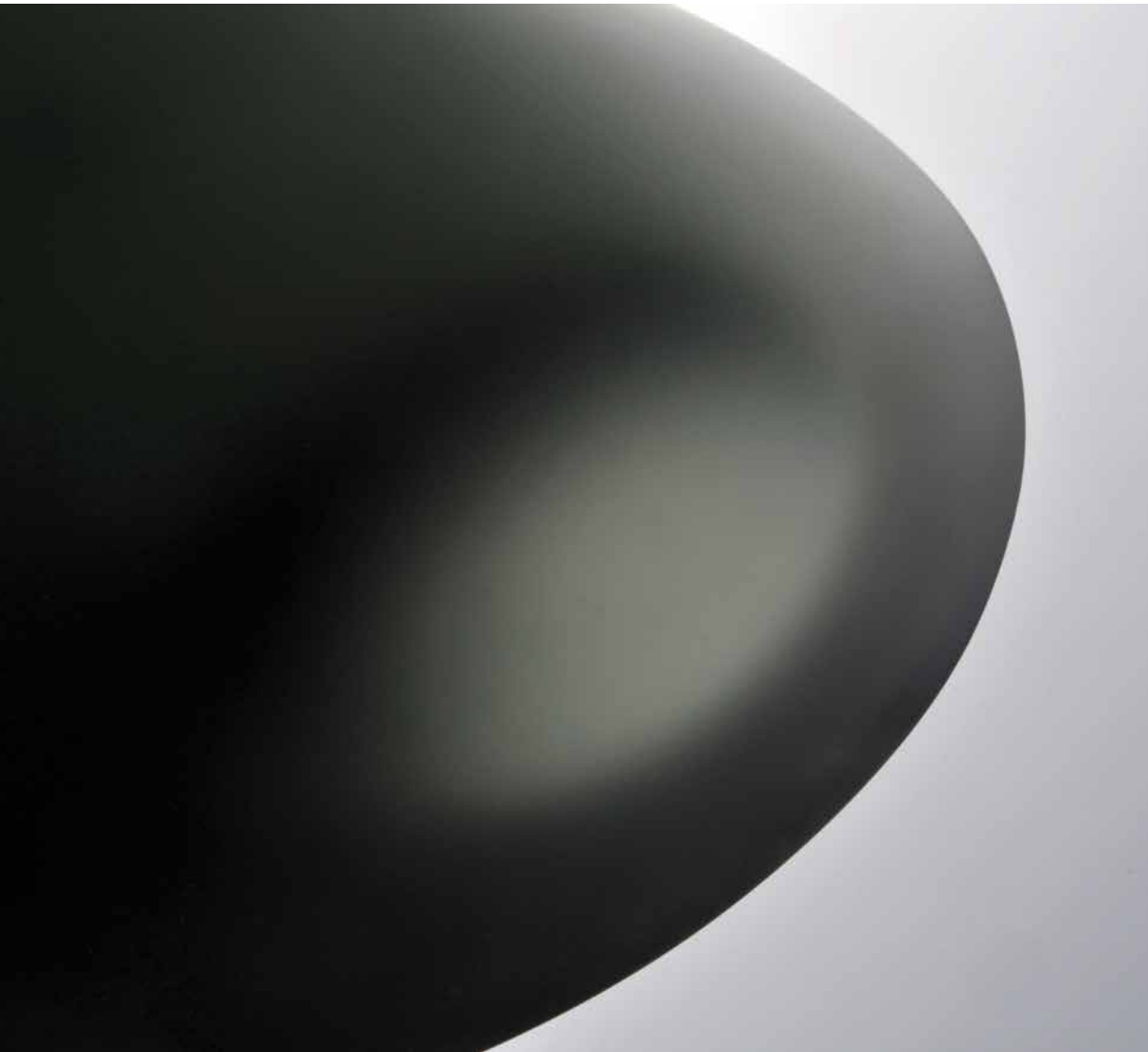
Yoshiko Okada

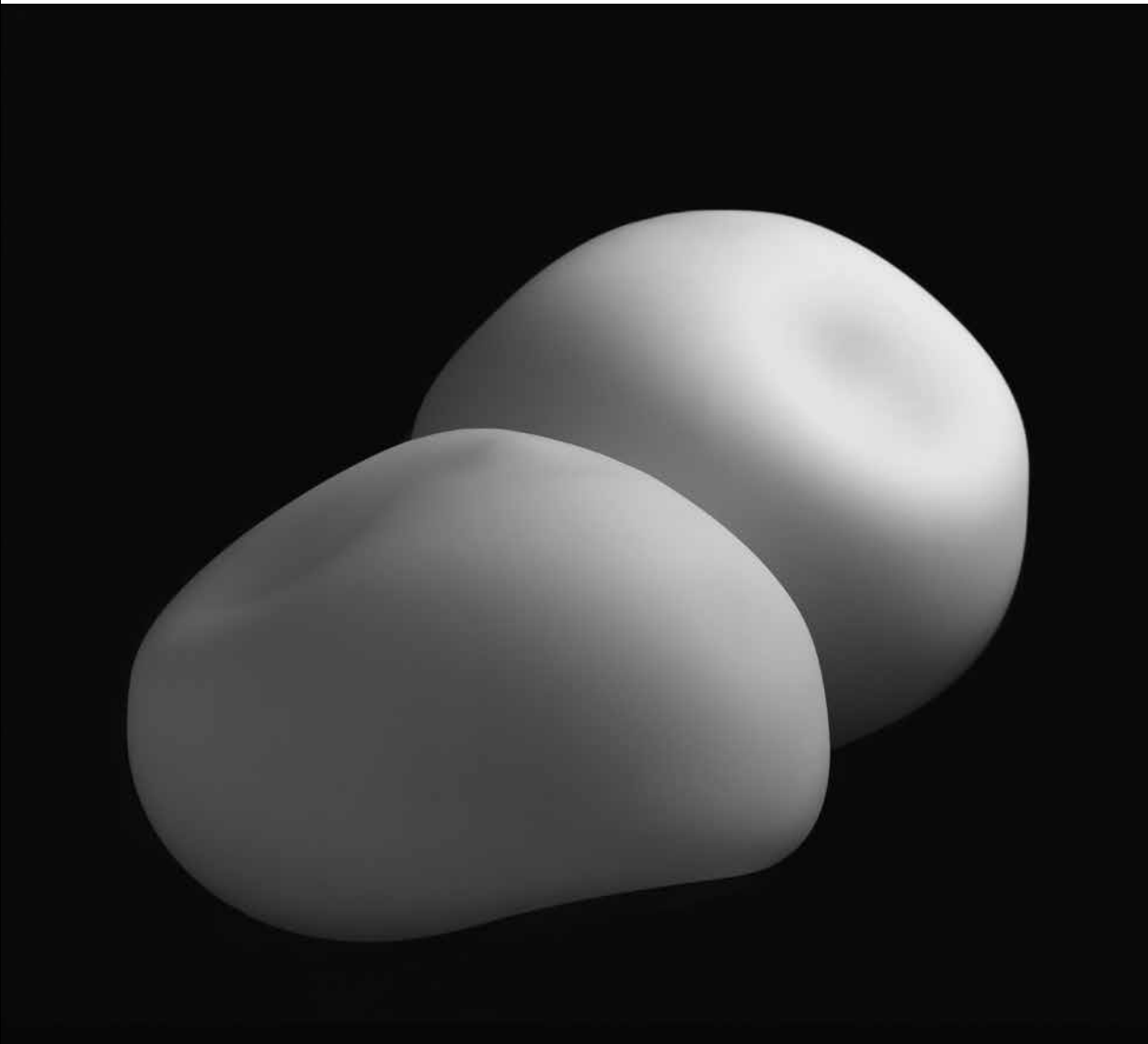
TANJA PAK

SŁOWENIA
SLOVENIA

Silence II / 1 / 2019 / 13 x 26 x 29 cm

Breath / 2017 / ø: 48 cm

NATALIYA VLADYCHKO

UKRAINA / HOLLANDIA
UKRAINE / NETHERLANDS

Might III / 2019 / 36 x 53 x 7 cm

Might I / 2018 / 40 x 23 x 42 cm

Tizziano / 2019 / 26 x 39 x 28 cm

The Beauty and his Beast / 2019 / 82 x 34 x 40 cm

Tamás Ábel
Simone Crestani
Iwona Demko
Dąbrówka Ida Huk
Antonina Joszczuk
Merle Kannus
Marzena Krzemińska
Alison Lowry
Joanna Manousis
Alena Matějka
Richard Meitner
Artis Nimanis
Yoshiko Okada
Tanja Pak
Nataliya Vladychko
Lars Widenfalk

Artyści

TAMÁS ÁBEL – WĘGRY

Ukończył klasę o specjalności projektowanie szkła w Średniej Szkole Sztuk Wizualnych („Kisképző”), Budapeszt, Węgry, 2010. Uzyskał tytuł magistra sztuk pięknych na kierunku szkło, Uniwersytet Sztuki i Designu im. Moholy-Nagy’ego (MOME), Budapeszt, 2015. W 2012 w ramach programu Erasmus studiował na Estońskiej Akademii Sztuk Pięknych, Tallin, Estonia. Członek Związku Węgierskich Artystów i Projektantów (MKISZ) oraz Węgierskiego Stowarzyszenia Artystów Szkła (MŰT).

Brał udział w programie mentorskim Budapest Art Mentor, 2018–2019. Laureat kilku nagród: Sanssouci Junior Glass Match – Nagroda Specjalna, Karlowe Wary, Czechy, 2013; Hellodesign Talent Award, Nagroda Publiczności, Węgry, 2016. Otrzymał grant od Węgierskiego Narodowego Funduszu Kultury (NKA), 2017.

Uczestniczył w 2 wystawach indywidualnych na Węgrzech: Társalgó Gallery, Budapeszt, 2017; „Supermoon”, INDA Galéria, Budapeszt, 2019. Brał udział w 38 wystawach zbiorowych na Węgrzech i za granicą, m.in.: Stanislav Libenský Award, Belweder (Letni Pałacyk Królowej Anny), Praga, Czechy, 2013; „Transparency”, Balassi Institute, Bruksela, Belgia, 2015; „Hungarian Contemporary Art”, Chińskie Muzeum Narodowe, Pekin, Chiny, 2018; „New Glass Now”, Muzeum Szkła w Corning, Corning, NY, USA, 2019; „Taking Off”, Glasmuseum Lette – Alter Hof Herding (Fundacja Ernstingów), Coesfeld, Niemcy, 2019.

Jego prace znajdują się w kolekcjach państwowych na Węgrzech i za granicą, m.in.: Muzeum Łaczkó Dezső, Veszprém, Węgry; Fundacja Ernstingów, Alter Hof Herding, Coesfeld.

Głównym motywem w sztuce Ábela jest tęcza, która symbolizuje równość, tolerancję i harmonię.

SIMONE CRESTANI – WŁOCHY

W 2000 roku, w wieku 15 lat, zaczął praktykę w pracowni szkła Massimo Lunardona, San Giorgio di Perlena, Veneto, Włochy. W 2010 roku otworzył własne studio w Camisano Vicentino, Veneto, Włochy, gdzie pracuje do dziś.

Zdobywał doświadczenie pedagogiczne, prowadząc zajęcia w zagranicznych pracowniach, m.in.: Muzeum Szkła w Corning, Corning, NY, USA, 2013, 2014, 2015, 2016; Szkoła Sztuk Pięknych i Rzemiosł Artystycznych Besaleel, Jerozolima, Izrael, 2014, 2015; GoogleWorks Center for the Arts, Reading, PA, USA, 2016. Uczestniczył w wielu rezydencjach artystycznych, prowadził publiczne pokazy i wykłady na temat swojej pracy, m.in.: Szkoła Sztuk Pięknych i Rzemiosł Artystycznych Besaleel, 2015 – rezydencja artystyczna; Muzeum Szkła w Corning – rezydencja artystyczna, 2016; 4th International Denizli Glass Biennial, Turcja, 2017 – gość wydarzenia; konferencja GAS 2018, Murano, Włochy – autor prezentacji artystycznej. Brał udział w wielu wystawach indywidualnych, m.in.: „Homage to Actaeon”, galeria Alexandre Biaggi, Paryż, Francja, 2016; „Tensioni Sublimi”, Galleria d’Arte Maggiore (G.A.M.), Bolonia, Włochy, 2017 oraz w wielu wystawach zbiorowych we Włoszech i za granicą, m.in.: „Le Banquet”, pokaz specjalny w ramach wystawy „Révélations”, Wielki Pałac, Paryż, 2015; „Flow: Arte italiana e cinese in dialogo”, Basilica Palladiana, Vicenza, Włochy, 2017; Doppia Firma, Fondazione Cologni dei Mestieri d’arte, Muzeum Sztuki Współczesnej w Mediolanie (GAM Milano), Włochy, 2017; „Homo Faber”, Fundacja Giorgio Cini, San Giorgio Maggiore, Wenecja, Włochy, 2018. Dwie spośród jego prac znajdują się w kolekcji Muzeum Ziemi Izraela (MUSA), Tel Awiw, Izrael. Mówi o sobie, że jest przede wszystkim rzemieślnikiem, a dopiero potem artystą. W pracy podąża za instynktem. Inspiracji szuka w otaczającej go przyrodzie.

IWONA DEMKO – POLSKA

Absolwentka Liceum Plastycznego w Krośnie, 1994. Dyplom z wyróżnieniem na Wydziale Rzeźby Akademii Sztuk Pięknych im. Jana Matejki w Krakowie, 2001. Od 2008 roku zatrudniona na Wydziale

Rzeźby tej uczelni. W 2012 roku uzyskała tytuł doktora w dziedzinie sztuk plastycznych – rozprawa „Waginatyzm” oraz praca rzeźbiarska „Kaplica Waginy”; w 2016 roku otrzymała tytuł doktora habilitowanego – wystawa zrealizowana z dwiema kobietami mającymi doświadczenie w prostytucji.

Stypendium w Ecole des Beaux-Arts et des Arts Appliqués (obecnie: L’École des Beaux-Arts de Toulouse) w Tuluzie, Francja, 2000; Stypendium Twórcze Miasta Krakowa w dziedzinie rzeźby, 2002; stypendium Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego, 2019.

Udział w ponad 20 wystawach indywidualnych w Polsce i Niemczech, m.in.: „Przytulanki”, Muzeum Rzeźby Współczesnej, Orońsko, 2006; „Waginatyzm”, Galeria Nowa, Poznań, 2011; „anioły.net”, Galeria Sztuki w Legnicy, 2015. Udział w ponad 100 wystawach zbiorowych w Polsce, Holandii, Indiach, Niemczech, na Węgrzech i w Wielkiej Brytanii, m.in.: „The Touch”, UP Gallery, Berlin, Niemcy, 2015; „Złe kobiety”, Centrum Kultury Zamek w Poznaniu, 2017; „Artyści z Krakowa. Generacja 1970–1979”, MOCAR Muzeum Sztuki Współczesnej w Krakowie, 2017; „100 Years, So What?”, Centrala Art Gallery and Creative Space, Birmingham, Wielka Brytania, 2018.

Feministka zawsze ubrana w róż, nazywana artystką od wagin. Buntowniczką od urodzenia, wegetarianką od ponad 20 lat. Od 2016 roku prowadzi pracę badawczą dotyczącą pierwszych studentek krakowskiej Akademii Sztuk Pięknych. W wolnym czasie słucha jazzu.

DĄBRÓWKA IDA HUK – POLSKA

Dyplom na Wydziale Ceramiki i Szkła Akademii Sztuk Pięknych we Wrocławiu (obecnie: Akademia Sztuk Pięknych im. E. Gepperta) w pracowni prof. Zbigniewa Horbowego, 2000. Stypendystka Ministra Kultury i Sztuki w Wyższej Szkole Artystyczno-Przemysłowej w Pradze, Czechy, w pracowni Vladimira Kopeckiego, 2000/2001.

Tworzy obiekty ze szkła, zajmuje się scenografią teatralną. Od 2002 roku związana z wrocławskim Teatrem Ad Spectatores, z którym do dziś zrealizowała ok. 30 spektakli premierowych. Współpracowała też z teatrami w Bydgoszczy, Jeleniej Górze oraz z Teatrem Współczesnym we Wrocławiu.

Wzięła udział w 6 wystawach indywidualnych w Polsce oraz w 25 wystawach zbiorowych w Polsce, Czechach, Danii i Niemczech.

ANTONINA JOSZCZUK – POLSKA

Dyplom na Wydziale Ceramiki i Szkła Akademii Sztuk Pięknych we Wrocławiu (obecnie: Akademia Sztuk Pięknych im. E. Gepperta), 2006. Od 2009 roku zatrudniona na tej uczelni w Pracowni Podstaw Szkła Artystycznego na Wydziale Ceramiki i Szkła; od 2018 roku kierownik Katedry Szkła na Wydziale Ceramiki i Szkła. W 2016 roku uzyskała tytuł doktora.

Finalistka 4th International Triennial of Silicate Arts, Centrum Kulturalno-Konferencyjne w Kecskemét (Kecskeméti Kulturális és Konferencia Központ), Węgry, 2014, oraz konkursu International Glass Prize, GlazenHuis, Lommel, Belgia, 2015. Laureatka New Glass Review 38, Muzeum Szkła w Corning, Corning, NY, USA, 2016.

Udział w 6 wystawach indywidualnych w kraju, m.in.: „Zajęte – Tośka”, galeria SiC!, BWA Wrocław, 2008; „Transfer”, wystawa towarzysząca Europejskiemu Festiwalowi Szkła „Play with Glass”, Centrum Sztuk Użytkowych. Centrum Innowacyjności, Akademia Sztuk Pięknych im. E. Gepperta, 2016; „Poza kontrolą”, galeria SiC!, BWA Wrocław, 2017.

Udział w 45 wystawach zbiorowych w Polsce, Belgii, Czechach, Danii, Niemczech i na Słowacji. Jej prace znajdują się w zbiorach Centrum Kulturalno-Konferencyjnego w Kecskemét oraz w kolekcjach prywatnych w Polsce, Belgii, Niemczech i USA.

Tworzy obiekty i instalacje ze szkła. Czasami łączy szkło z innymi materiałami: plastikiem, pianką poliuretanową, silikonem.

MERLE KANNUS – ESTONIA

Ukończyła Wydział Szkła na Estońskiej Akademii Sztuki (EKA), Tallinn, Estonia, 2000. Od 1995 roku, oprócz tworzenia sztuki, pracowała w różnych zawodach, m.in. jako animatorka, florystka, dekoratorka,

tłumaczka i wykładowca teorii koloru.

Uczestniczyła w 9 wystawach zbiorowych, m.in.: „Sergeant Turrill and the Case of the Fingerprint”, Centrum Sztuki Współczesnej Prowincji Rapla (Raplamaa Kaaseagse Kunsti Keskus), Rapla, Estonia, 2012; „Sacred Secretion”, Muzeum Nowej Sztuki (Uue Kunsti Muuseum, MONA), Pärnu, Estonia, 2013. Uczestniczyła także w 2 wystawach dwuosobowych wspólnie z Erkim Kannusem, Estonia, 2004, 2005. Brała udział w wielu wystawach zbiorowych w Estonii, Danii, Litwie i Łotwie, m.in.: „Young Glass 1997”, Glasmuseet Ebeltoft (Muzeum Szklą w Ebeltoft), Dania, 1997; „Estonian Glass 70”, Muzeum Sztuki Stosowanej i Designu (Eesti Tarbekunsti- ja Disainimuuseum, ETDM), Tallinn, 2007; International Glass Art Biennial 2D – Wilno, Litwa, i Pärnu, 2016; „Estonia: a Mindscape”, Centrum Sztuki Współczesnej Prowincji Rapla, 2018. Kuratorka kilku wystaw w Estonii.

Jej prace znajdują się w kolekcji Muzeum Sztuki Stosowanej i Designu (ETDM), Tallinn.

Interesuje się ogrodnictwem i problemami nauk ścisłych.

MARZENA KRZEMIŃSKA-BALUCH – POLSKA

Ukończyła Państwowe Liceum Sztuk Plastycznych we Wrocławiu ze specjalnością metaloplastyka, 2000. Dyplom na Wydziale Ceramiki i Szklą Akademii Sztuk Pięknych we Wrocławiu (obecnie: Akademia Sztuk Pięknych im. E. Gepperta), 2006. Od 2007 zatrudniona na stanowisku asystenta w Pracowni Szklą Artystycznego na tym wydziale. Od 2018 zatrudniona na stanowisku adiunkta. W 2018 roku uzyskała tytuł doktora. Projektant w Villa Glass Studio, Krosno, 2006–2007.

Otrzymała wiele nagród i wyróżnień, m.in. Stypendium Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego „Młoda Polska”, 2006, 2009. W 2011 roku została wybrana jako Emerging Artist in Residence („nowy artysta na rezydencji”) przez Pilchuck Glass School, Stanwood, WA, USA. Otrzymała tam stanowisko asystenta, 2012, oraz stypendium artystyczne, 2013.

W 2015 i 2016 roku została zaproszona do Ball State College of Fine Arts na uniwersytecie Ball State w Muncie, IN, USA, jako profesor wizytujący. W 2016 roku otrzymała Silver Award w międzynarodowym konkursie Emerge 2016 organizowanym przez Bullseye Project, Portland, OR, USA.

W 2018 roku otrzymała Silver Award w międzynarodowym konkursie Toyama International Exhibition organizowanym przez Toyama Glass Museum, Toyama, Japonia. W 2019 prowadziła warsztaty dla studentów w Tokio University of Art, Tokio, Japonia.

Brała udział w 4 wystawach indywidualnych w Polsce, Holandii i USA oraz w ponad 70 wystawach zbiorowych w Polsce, Belgii, Bułgarii, Czechach, Danii, Luksemburgu, Holandii, USA, Japonii oraz na Łotwie.

Jej prace znajdują się w kolekcjach publicznych: Fundacja Ernsthingów, Alter Hof Herding, Coesfeld, Niemcy; Museum Jan van der Togt, Amstelveen, Holandia; Marlin K. Glick Centre for Glass, Muncie, USA; Muzeum Karkonoskie w Jeleniej Górze; Centrum Dziedzictwa Szklą, Krosno; Rakusitei Art Museum, Toyama; Muzeum Narodowe we Wrocławiu, a także w kolekcjach prywatnych w kraju i za granicą.

ALISON LOWRY – IRLANDIA

Ukończyła z wyróżnieniem studia na kierunku sztuka i wzornictwo, Uniwersytet w Ulsterze, Irlandia Północna, 2009. W 2015 założyła studio Schoolhouse Glass w Saintfield, Irlandia Północna, w którym prowadzone są rozmaite kursy szklarskie.

Laureatka wielu nagród, m.in.: pierwsze miejsce w konkursie Glass Society of Ireland's Award, 2009; pierwsze miejsce w kategorii szklą w konkursie RDS National Craft Competition, Irlandia, 2009, 2015. Kilkakrotnie stypendystka Arts Council of Northern Ireland. Uczestniczka programów rezydencji artystycznych, m.in.: Muzeum Szklą w Corning, Corning, NY, USA, 2014.

Brała udział w 9 wystawach indywidualnych w Irlandii, Danii, Norwegii oraz Wielkiej Brytanii, m.in.: „A place for Everything/Everything in its place”, Glasmuseet Ebeltoft (Muzeum Szklą w Ebeltoft), Ebeltoft, Dania, 2015; „(A)Dressing Our Hidden Truths”, Collins Barracks, Irlandzkie Muzeum Narodowe, Dublin, Irlandia, 2019 oraz w 2 wystawach dwuosobowych.

Uczestniczyła w ponad 60 wystawach zbiorowych w Irlandii, Belgii, Chinach, Danii, Norwegii, Włoszech,

Wielkiej Brytanii i USA, m.in.: Stanislav Libenský Award, Zamek Praski, Praga, Czechy, 2011; „Elements”, Shengling Gallery, Szanghaj, Chiny, 2012; Irish Sculpture Awards, Mill Cove Gallery, Cork, Irlandia, 2013; „Body Talk”, Glasmuseet Ebeltoft, 2014; „Body Talk”, GlazenHuis, Lommel, Belgia, 2014; „Four Corners of Craft”, London Design Festival, Londyn, Wielka Brytania, 2015; „Emerge/Evolve”, Pittsburgh Glass Centre, Pittsburgh, PA, USA, 2016; „European Glass Context 2016 – Curated”, Bornholm, Dania, 2016; „Gifted Glass”, Narodowe Centrum Szklą (National Glass Centre), Sunderland, Wielka Brytania, 2017; „Vessel”, wystawa Contemporary Glass Society, Vessel Gallery, Londyn, 2017; „Collect Open”, Saatchi Gallery, Londyn, 2018.

Jej prace znajdują się w kilku krajowych i międzynarodowych kolekcjach, m.in.: Arts Council of Northern Ireland; Contemporary Applied Arts Collection, Irlandzkie Muzeum Narodowe, Dublin; Glasmuseet Ebeltoft.

Interesuje się materiałami tekstylnymi, a zwłaszcza ubiorami. Uważa, że w tkaninie zachowywana jest istota jej twórcy, a na ubraniu zawsze pozostają ślady noszących je osób. Ślady te, splecione z osnową i wątkiem tkaniny, powodują, że ubranie staje się nośnikiem pamięci. Tworząc obiekty ze szklą, lub z wykorzystaniem szklą, używa wielu technik, takich jak *pâte de verre*, odlewanie w skrzynkach (*box casting*) czy metoda wosku traconego.

JOANNA MANOUSIS – WIELKA BRYTANIA / USA

Otrzymała dyplom BTEC National Foundation Diploma in Art and Design na Yale College, Wrexham, Wielka Brytania, 2004. Uzyskała stopień licencjata sztuk pięknych na specjalności szklą, Uniwersytet w Wolverhampton, Wolverhampton, Wielka Brytania, 2007. Stopień magistra sztuk pięknych na kierunku rzeźba i sztuki przestrzenne zdobyła na New York State College of Ceramics, Alfred University, Alfred, NY, USA, 2010.

Otrzymała liczne granty, m.in. Greater Columbus Arts Council, Columbus, OH, USA, 2013, 2014, 2015, 2016, 2017. Brała udział w rezydencjach artystycznych we współpracy z kilkoma instytucjami edukacyjnymi i kulturalnymi w Wielkiej Brytanii, USA i Francji, m.in. Muzeum Szklą w Corning, Corning, NY, USA, 2012. Laureatka rozmaitych nagród i nominacji, m.in.: Glass Art Society, International Student Award, Pittsburgh, PA, USA, 2007; Borowsky Award Nomination, Philadelphia, PA, USA, 2013, 2014; Oppenheim-John Downes Memorial Award, Londyn, Wielka Brytania, 2015, 2017; Queen Elisabeth Trust Award, Londyn, 2019. Uczestniczyła w kilku wystawach indywidualnych w Wielkiej Brytanii i USA, m.in.

„Nature/Morte”, River House Arts, Toledo, OH, USA, 2017. Brała udział w 40 wystawach zbiorowych w Wielkiej Brytanii, USA, Danii, Niemczech i Włoszech.

Jej prace znajdują się w kolekcjach państwowych w USA i Europie.

Wykonuje prace ze szklą w różnych technikach.

ALENA MATĚJKA – CZECHY

Ukończyła Średnią Szkołę Szklarską w Kamienickim Szenowiu, Czechy, 1985, oraz Wydział Sztuki Stosowanej na Akademii Sztuki, Architektury i Wzornictwa (UMPRUM), Praga, Czechy, 1997, gdzie zdobyła również stopień doktorski, 2005.

Laureatka krajowych i międzynarodowych nagród, m.in.: Michael Bang Award, Young Glass '97, Glasmuseet Ebeltoft (Muzeum Szklą w Ebeltoft), Ebeltoft, Dania, 1997; Coburger Glaspreis, nagroda specjalna jury, Niemcy, 2014. Zasiadała w jury konkursu Stanislav Libenský Award 2014, Praga.

Uczestniczyła w 19 wystawach indywidualnych oraz 4 dwuosobowych w Czechach, Austrii, Holandii, Luksemburgu, Niemczech, Szwecji, USA i Wielkiej Brytanii, m.in.: „Art from the Czech Republic”, Gallery ARTTRA, Amsterdam, Holandia, 2000 (ze Zdenkiem Lhotským), 2002; „The Path/Magic Carpets”, Muzeum Sztuki Dekoracyjnej w Pradze, filia w Zamku Kamenice nad Lipou, Czechy, 2004; „Magic Carpets”, Narodowe Centrum Szklą (National Glass Centre) w Sunderland, Wielka Brytania, 2004; „Between Heaven and Earth”, Galeria Szklą Stölting, Hamburg, Niemcy, 2015.

Brała udział w około 120 wystawach zbiorowych w Czechach oraz w Austrii, Belgii, Bułgarii, Chinach, Danii, Estonii, Finlandii, Gruzji, Holandii, Niemczech, Portugalii, Rumunii, Słowacji, Szwecji, USA,

Wielkiej Brytanii, Włoszech i na Łotwie.

Autorka wielu projektów w przestrzeni publicznej w Czechach i za granicą, m.in.: projektu architektonicznego dla czeskiego senatu, Pałac Wallensteina, 2000; rzeźby od miasta Kamenice nad Lipou dla prezydenta Czech, 2007.

Jej prace znajdują się w wielu państwowych i prywatnych kolekcjach w Czechach i za granicą, m.in.: Muzeum Sztuki Dekoracyjnej, Praga; Glasmuseet Ebeltoft; Hessisches Landesmuseum, Kassel, Niemcy; Muzeum Sztuki Współczesnej, Taipei, Tajwan; Fundacja Ernstingów, Alter Hof Herding, Coesfeld; Institute for International Research in Glass, Sunderland, Wielka Brytania.

W swojej twórczości artystycznej nieustannie poszukuje nowych form kreacji i wykorzystania szklanej materii. Chętnie łączy szkło z innymi materiałami, np. z elementami organicznymi lub kamieniem. Zrealizowała wiele projektów z mężem, Larsem Widenfalkiem, znanym szwedzkim rzeźbiarzem, który pracuje przede wszystkim w kamieniu.

RICHARD MEITNER – HOLANDIA

Richard Meitner urodził się i kształcił w USA. Obecnie mieszka w Holandii i ma obywatelstwo holenderskie. Ukończył Uniwersytet Kalifornijski w Berkeley w stopniu licencjata, Berkeley, CA, USA, 1972. Studiował na Królewskiej Akademii Sztuk Wizualnych (Rijksakademie voor Beeldende Kunst), Amsterdam, Holandia, 1974–1975, i otrzymał dyplom (Rijksdiploma) na Gerrit Rietveld Akademie, Amsterdam, 1975. W 1996 uzyskał stopień doktorski w dziedzinie sztuk pięknych, Uniwersytet Lizboński, Lizbona, Portugalia.

Prowadził wykłady i warsztaty oraz brał udział w rezydencjach artystycznych w Holandii, Czechach, Danii, Francji, Hiszpanii, Japonii, Niemczech, Portugalii, Szwecji, USA, Wielkiej Brytanii, Włoszech, na Malcie i Malediwach. Wspólnie z Mieke Groot kierował Wydziałem Szkła na Gerrit Rietveld Akademie, 1981–2000. Od 2006 wykłada gościnnie na studiach magisterskich na Wydziale Nauk Ścisłych i Technologii na Nowym Uniwersytecie w Lizbonie (Universidade Nova de Lisboa).

Pracował jako projektant dla przemysłu szklarskiego w Holandii, Austrii, Belgii, Niemczech, Szwajcarii i Włoszech. Był także członkiem jury International Glass Prize w Lommel, Belgia.

Brał udział w około 50 wystawach indywidualnych i dwuosobowych w Holandii, Belgii, Francji, Luksemburgu, Niemczech, Senegal, USA, Wielkiej Brytanii, Włoszech i na Malediwach, m.in.: Muzeum Sztuki Dekoracyjnej (Musée des Arts Décoratifs), Paryż, Francja, 1990; Fundacja Ernstingów, Alter Hof Herding, Coesfeld, Niemcy, 2002; Narodowe Muzeum Szkła (Nationaal Glasmuseum), Leerdam, Holandia, 2007; Muzeum Szkła w Corning, Corning, NY, USA, 2009; GlazenHuis, Lommel, 2013.

Uczestniczył w ponad 150 wystawach zbiorowych (wliczając targi sztuki) w Holandii, Australii, Austrii, Belgii, Curaçao, Francji, Hiszpanii, Japonii, Niemczech, Portugalii, Szwajcarii i USA, m.in.: Tokijskie Muzeum Sztuki Teien (Tokyo Metropolitan Teien Art Museum), Tokio, Japonia, 1994; World Glass Now, Muzeum Sztuki Współczesnej Hokkaido (Hokkaido Museum of Modern Art), Sapporo, Japonia, 1994; Narodowe Muzeum Ceramiki – Sèvres (Musée National de la Ceramique – Sèvres), Paryż, 1995; MusVerre, Sars-Poteries, Francja, 1996; Kunstmuseum Düsseldorf (obecnie: Pałac Sztuki – Kunstpalast Düsseldorf), Düsseldorf, Niemcy, 1999; Global Art Glass Triennial, Zamek Borgholm, Borgholm, Szwecja, 1999, 2002; Muzeum Współczesnej Sztuki Użytkowej (mudac), Lozanna, Szwajcaria, 2000; Narodowe Centrum Szkła (National Glass Centrum), Sunderland, Wielka Brytania, 2007; Pilchuck Glass Center (obecnie Pilchuck Glass School), Seattle, WA, USA, 2007; Museum of Arts and Design (MAD), Nowy Jork, NY, USA, 2012; Alexander Tutsek-Stiftung, Monachium, Niemcy, 2015.

Jego prace znajdują się w ponad 60 stałych kolekcjach w 17 krajach, w tym w najbardziej prestiżowych muzeach, np. w Muzeum Wiktorii i Alberta, Londyn, Wielka Brytania.

ARTIS NIMANIS – ŁOTWA

Ukończył projektowanie szkła w Szkole Sztuki Użytkowej w Rydze (RCAA, obecnie: Rigas Dizaina un mākslas vidusskola, RDMV), Ryga, Łotwa, 1999. Absolwent Wydziału Projektowania Szkła na Łotewskiej Akademii Sztuki, Ryga, 2006.

Stypendysta Łotewskiej Państwowej Fundacji Kultury (SCCF), 2009, 2012, 2015. Laureat kilku ważnych międzynarodowych nagród w dziedzinie projektowania, na przykład: nagroda Red Dot Award – Product Design 2013 za kolekcję „an&angel”, Niemcy; nagroda German Design Award w kategorii Excellent Product Design, 2014.

Pracował jako designer w wielu agencjach projektowych i reklamowych w Rydze, 1997–2004. W 2004 założył firmę Angel Glass Design Ltd., Ryga, gdzie pracuje jako projektant kreatywny. W latach 2008–2014 pracował w Riga School of Design and Art (RDMV) jako wykładowca na Wydziale Projektowania Szkła; od 2009 roku kierował tym wydziałem.

Uczestniczył w wielu wystawach indywidualnych na Łotwie, w Finlandii, Meksyku i USA, m.in.: „ART IS ART – a Latvian Voice in Glass”, Ambasada Republiki Łotewskiej, Waszyngton D.C., USA, 2014; Franz Mayer Museum, Mexico City, Meksyk, 2015; „Sun and Moon”, Fińskie Muzeum Szkła, Riihimäki, Finlandia, 2018.

Brał udział w około 100 wystawach zbiorowych w Chinach, Danii, Francji, Polsce, Rosji, oraz na Litwie, Łotwie i Słowacji, m.in.: European Glass Context 2008, Bornholm, Dania; „Katowice”, Muzeum Śląskie, Katowice, 2013; „Smog”, Muzeum Szkła w Szanghaju, Szanghaj, Chiny, 2015/2016; International Glass Biennale 2D, Wilno, Litwa, 2016.

Naczynia z kolekcji „Black&White” oraz „Northern Lights” trafiły do kolekcji Łotewskiego Narodowego Muzeum Sztuki, Ryga. Jego prace znalazły się w wielu prywatnych kolekcjach w Niemczech, Wielkiej Brytanii, USA, Włoszech, na Słowacji i Łotwie.

Eksperymentuje z technologicznymi nowinkami. Zaprojektowane przez niego szklane formy są minimalistyczne, funkcjonalne i unikatowe.

YOSHIKO OKADA – JAPONIA / FRANCJA

Ukończyła Seitoku University Junior College, Chiba, Japonia, ze specjalnością moda (projektowanie i produkcja kimon, ubioru i tkanin), 1992 oraz studia licencjackie na kierunku projektowanie trójwymiarowe w Surrey Institute of Art & Design University College (obecnie: University for the Creative Arts), Wielka Brytania, 2004. Mieszka we Francji.

Doświadczenie w pracy ze szkłem zdobyła w czasie pobytu w London Stained Glass Co., Londyn, Wielka Brytania, 2000–2002; Peter Layton London Glassblowing, Londyn, 2001–2007. Pracowała jako asystentka w Surrey Institute of Art & Design University College, 2006–2007.

Otrzymała kilka nagród, w tym drugą nagrodę na wystawie Glasplastik und Garten, Münster, Niemcy, 2016.

Uczestniczyła w wystawie indywidualnej w Broft Glass Gallery, Leerdam, Holandia, 2008 oraz w ponad 50 wystawach zbiorowych w Danii, Niemczech, USA i Wielkiej Brytanii, m.in.: Coburger Glaspreis 2006, Coburg, Niemcy; Young Glass 2007, Glasmuseet Ebeltoft (Muzeum Szkła w Ebeltoft), Ebeltoft, Dania, 2007; Narodowe Centrum Szkła (National Glass Centre), Sunderland, Wielka Brytania, 2007; „A Japanese Dialogue”, Scottish Gallery, Edynburg, Szkocja, Wielka Brytania; Collect 2014 (wspólnie z London Glassblowing), International Art Fair for Modern Craft and Design, Londyn.

Jej prace znajdują się w kolekcji Fundacji Ernstingów, Alter Hof Herding, Coesfeld, Niemcy.

Zgłębia tematy pamięci i tożsamości oraz ludzkiej kondycji, inspirowana zarówno japońską jak i europejską kulturą. Ważne dla jej sztuki są również wspomnienia z dzieciństwa.

Gra na gitarze.

TANJA PAK – SŁOWENIA

Ukończyła wzornictwo przemysłowe na Akademii Sztuk Pięknych i Designu (ALUO) na Uniwersytecie Lublańskim, Słowenia, 1994. Dyplom na kierunku szkło i ceramika Royal College of Art, Londyn, Wielka Brytania, 1996. Od 2009 roku prowadzi kurs szkła i ceramiki na lublańskiej Akademii Sztuk Pięknych i esignu, gdzie od 2014 roku jest profesorem zwyczajnym.

Honorowe wyróżnienie Red Dot Design Award, 2008, 2009; Projektant Roku 2011 w Słowenii. Wielokrotnie przebywała na rezydencji lub stypendium w ważnych ośrodkach sztuki szkła, m.in.: Pilchuck

Glass School, Seattle, WA, USA – stypendium, 1999 oraz rezydencja, 2009; Uniwersytet Waszyngtoński, WA, USA – wymiana profesorska, 2009; Muzeum Szkła w Corning, Corning, NY, USA – rezydencja artystyczna, 2014.

Uczestniczyła w 18 krajowych wystawach indywidualnych, m.in. Zamek w Lublanie, 2008, 2010–2011, 2011–2012; w 2009 roku odbyła się jej wystawa indywidualna w siedzibie Rady Europy, Strasburg, Francja. Brała udział w ponad 40 wystawach zbiorowych w kraju i za granicą, m.in.: the European Glass Context 2008, 2012, Bornholm, Dania; „Silent Revolution – Contemporary Design in Slovenia” – Holandia, Wielka Brytania, Finlandia, Rosja, 2011–2013; Międzynarodowa Wystawa Szkła w Kanazawie, Japonia, 2016; 45th Invitational, Galerie Habatat, Royal Oak, MI, USA, 2018.

Jej prace znajdują się w stałych kolekcjach państwowych w Słowenii oraz za granicą, m.in.: Muzeum Sztuki Dekoracyjnej (UPM) w Pradze, Czechy; Muzeum Narodowe Słowenii, Lublana.

Tworzy proste i funkcjonalne szkło użytkowe oraz duże instalacje multimedialne, które nazywa „Dreamlands”. Poprzez swoją sztukę stara się „sięgać pod powierzchnię” i stosując metaforę wyrażać swoje myśli, marzenia i tęsknoty.

NATALIYA VLADYCHKO – UKRAINA / HOLANDIA

Ukończyła Instituut voor Kunst en Ambacht Mechelen, Mechelen, Belgia, 2016. Studiowała także na Lwowskiej Narodowej Akademii Sztuki, Lwów, Ukraina, 1992–1997.

Zdobywczyni grantu edukacyjnego ufundowanego przez Galerie De Aventurijn, Holandia, 2014. Laureatka kilku nagród: International Glass Prize 2015, HET PROCES, Belgia; Stanislav Libenský Award, Czechy, 2016; Emerge 2016, Bullseye Projects, USA.

Uczestniczyła w 3 wystawach indywidualnych w Belgii i Holandii, m.in. w Galerie Pont en Plas, Gandawa, Belgia, 2017. Brała udział w 20 wystawach indywidualnych w Holandii, Belgii, Czechach, Niemczech i USA.

Jej prace znajdują się w kolekcji Fundacji Ernstingów, Alter Hof Herding, Coesfeld, Niemcy.

Łączy przezroczyste, białe oraz czarne szkło, a także ceramikę, z innymi materiałami, takimi jak drewno czy metal.

LARS WIDENFALK – SZWECJA

Studiował archeologię i historię sztuki na Uniwersytecie w Uppsali, Szwecja, 1974/1975, 1976/1977, a także na Akademii Sztuk Pięknych (Statenskonstakademi, obecnie: Oslo National Academy of the Arts – Kunsthøgskolen i Oslo), Oslo, Norwegia, 1981–1985.

Uczestniczył w 33 indywidualnych i dwuosobowych wystawach w Szwecji, Czechach, Danii, Luksemburgu, Niemczech i Norwegii, m.in.: Röda Sten Konsthall, Göteborg, Szwecja, 2002; Sala Gorlice, Wyszehrad, Praga, Czechy, 2002. Brał udział w ponad 70 wystawach grupowych w Szwecji, Bułgarii, Chinach, Czechach, Danii, Estonii, Francji, Holandii, Luksemburgu, Norwegii, Portugalii, Rumunii, Wielkiej Brytanii, Włoszech i Zjednoczonych Emiratach Arabskich.

Jego prace znajdują się w wielu międzynarodowych kolekcjach, m.in.: Muzeum Sztuki w Göteborgu, Szwecja; Muzeum Sztuki Współczesnej, Oslo, Norwegia.

Lars Widenfalk uważany jest za artystę, dzięki któremu do skandynawskiej rzeźby powróciła ekspresja figuratywna. W swojej twórczości stosuje rozmaite materiały, począwszy od brązu po śnieg i lód. Zdecydowana większość jego prac powstaje w kamieniu, marmurze i granicie, które w ostatnich latach często łączy ze szkłem. Jest mężem czeskiej artystki Aleny Matějki.

Artists

TAMÁS ÁBEL – HUNGARY

Graduated from the glass design class in the Secondary School of Visual Arts, Budapest, Hungary, 2010. Graduated with a Master of Arts in glass at the Moholy-Nagy University of Art and Design, Budapest, 2015. In 2012, he studied under the Erasmus Program at the Estonian Academy of Arts, Tallin, Estonia. Member of the Association of Hungarian Fine and Applied Artists (MKISZ), and of the Hungarian Glass Art Society (MÚT).

He participated in the Budapest Art Mentor mentorship program, 2018–2019. He has received several prizes: Sanssouci Junior Glass Match – the Special Prize, Karlovy Vary, the Czech Republic; Hellodesign Talent Award in Audience Choice category, Hungary, 2016. He was awarded a grant from the National Cultural Fund of Hungary (NKA), 2017.

He has participated in 2 solo exhibitions in Hungary: Társalgó Gallery, Budapest, 2017; “Supermoon”, the INDA Gallery, Budapest, Hungary, 2019, and in about 38 group exhibitions in Hungary and abroad, including: the Stanislav Libenský Award, the Queen Anne’s Summer Palace, Prague, the Czech Republic, 2013; “Transparency”, the Balassi Institute, Brussels, Belgium, 2015; “Hungarian Contemporary Art”, the National Art Museum of China, Peking, China, 2018; “New Glass Now”, the Corning Museum of Glass, Corning, NY, the USA, 2019; “Taking Off”, the Glasmuseum Lette – Alter Hof Herding (the Ernsting Foundation), Coesfeld, Germany, 2019.

His works are featured in public collections in Hungary and abroad, including: the Laczko Dezső Museum, Veszprém, Hungary; the Ernsting Foundation, Alter Hof Herding, Coesfeld.

The main motive in ÁBEL’s art is the rainbow, which symbolises the equality, tolerance, and harmony.

SIMONE CRESTANI – WŁOCHY

At the age of 15, he left high school and was employed as a glassworker at Massimo’s Lunardon workshop in San Giorgio, Perlena, Veneto, Italy, 2000–2010. In 2010, he opened his own glass studio in Camisano Vicentino, Veneto, Italy.

He has experience in glass at the studio of the Corning Museum of Glass, Corning, NY, USA, 2013, 2014, 2015, 2016 – instructor; the Bezalel Academy of Arts and Design, Jerusalem, Israel, 2014, 2015 – instructor; the GoogleWorks Center for the Arts, Reading, PA, USA, 2016 – instructor.

He has participated in many residencies, public demonstrations and lectures, including: the Bezalel Academy of Arts and Design, 2015 – artist-in-residence; the 4th Denizli Glass Biennale, Turkey, 2016 – guest artist; the Corning Museum of Glass – artist-in-residence, 2016; GAS conference 2018 – demonstrating artist.

He has taken part in many individual exhibitions, including: “Tensioni Sublimi”, Galleria d’Arte Maggiore G.A.M., Bologna, Italy, 2017; “Homage to Actaeon”, Gallerie Alexandre Biaggi, Paris, 2016, and been involved in many group exhibitions in Italy and abroad, including: “Homo Faber”, Fondazione Cini, San Giorgio island, Venice, 2018; “Le Banquet”, the special group exhibition for the show “Révélations”, Grand Palais, Paris, France, 2015; “Flow”, Arte Italiana e Cinese in dialogo, Basilica Palladiana, Vicenza, Italy 2017; Doppia Firma, the Cologni Foundation for the Métiers d’Art, the Modern Art Gallery of Milan. Two of his artworks are included in the collection of the MUSA – Eretz Israel Museum, Tel Aviv, Israel. He says he is an artisan first, before being an artist. Creating a new piece, he tends to follow his instincts. His glass creations are testaments to art, craftsmanship and our connection with nature.

IWONA DEMKO – POLAND

Graduated from the Secondary School of Fine Arts, Krosno, Poland, 1994. Received her honours diploma from the Sculpture Department, the Jan Matejko Academy of Fine Arts, Kraków, Poland, 2001.

Since 2008 she has been working there at the Sculpture Department. She received her Doctor of Fine

Arts degree for her thesis – “Waginatyzm” (Vaginatism) and “Kaplica Waginy” (The Chapel of Vagina) sculpture project. She received her post-doctoral degree for an exhibition she organised together with two female sex workers.

She had a scholarship at the Ecole des Beaux-Arts et des Arts Appliqués (currently, L’institut supérieur des arts de Toulouse), Toulouse, France, 2000; the Creative Scholarship of the City of Kraków in sculpture, Poland, 2002; the Ministry of Culture and National Heritage scholarship, Poland, 2019.

She has had over 20 individual exhibitions in Poland and Germany, for example: the Centre of Polish Sculpture, Orońsko, Poland, 2006; Nowa Art Gallery, Poznań, Poland, 2011; Galeria Sztuki (Art Gallery) in Legnica, Poland, 2015. She has also taken part in about 100 collective exhibitions in Poland, Germany, Hungary, India, the Netherlands, and the UK, for example: UP Gallery, Berlin, Germany, 2015; Zamek Cultural Center, Poznań, 2017; MOCAR, Krakow, 2017; Centrala Art Gallery and Creative Space, Birmingham, the UK, 2018.

A feminist who is always dressed in pink, called a “vagina artist”. A rebel since she was born, a vegetarian for 20 years. Since 2016 she has been researching the first female students at the Academy of Fine Arts in Kraków (currently: the Jan Matejko Academy of Fine Arts)

She enjoys jazz music in her free time.

DABRÓWKA IDA HUK – POLAND

Graduated from the Faculty of Ceramics and Glass at the Academy of Fine Arts (currently: the E. Geppert Academy of Art and Design) in Wrocław, Poland, 2000. She had a scholarship of the Ministry of Culture and Art at the Academy of Arts, Architecture and Design in Prague, Vladimír Kopecký Studio, 2000/2001. She works with glass and also as a theatre stage designer. Since 2002 she has been co-working with Ad Spectatores Theatre in Wrocław – she worked in the production of about 30 plays. She also collaborated with other theatres in Poland – in Wrocław, Bydgoszcz, and Jelenia Góra.

She participated in 6 solo exhibitions in Poland and in 25 group exhibitions in Poland, the Czech Republic, Denmark, and Germany.

ANTONINA JOSZCZUK – POLAND

Graduated from the Faculty of Ceramics and Glass at the Academy of Fine Arts, Wrocław, Poland, 2006. Employed there since 2009 as an assistant at the Studio of Art Glass Basics at the Faculty of Ceramics and Glass; from 2018 the head of the Glass Department. In 2016, she received her doctorate.

She was a finalist at the 4th International Triennial of Silicate Arts, the Cultural and Conference Centre of Kecskemét (Kecskeméti Kulturális és Konferencia Központ), Hungary, 2014, and at the International Glass Prize competition, GlazenHuis – the Flemish Centre for Contemporary Glass Art, Lommel, Belgium, 2015. Selected for the New Glass Review 38, the Corning Museum of Glass, New York, USA, 2016.

She has participated in 6 solo exhibitions in Poland: “Occupied – Tośka”, SiC! gallery, BWA – Gallery of Contemporary Art, Wrocław, 2008; “Transfer”, the exhibition included in the programme of the Play with Glass – European Glass Festival, the Centre for Applied Art, Centre for Innovation – E. Geppert Academy of Art and Design in Wrocław, 2016; “Out of Control”, SiC! gallery, BWA – Gallery of Contemporary Art, Wrocław, 2017

She has participated in 45 group exhibitions in Poland, Belgium, the Czech Republic, Denmark, Germany, and Slovakia. Her works are to be found in the Cultural and Conference Centre of Kecskemét, as well as in private collections in Poland, Germany, and the USA.

She creates glass objects and installations. Sometimes she combines glass with plastic, polyurethane foam or silicone.

MERLE KANNUS – ESTONIA

Graduated from the Glass Department at the Estonian Academy of Arts (EKA), Tallinn, Estonia, 2000. Since 1995, besides creating art, she has worked in various professions, among others as an animator, florist, decorator, translator, and lecturer in colour theory.

She has participated in 9 solo exhibitions in Estonia, including: “Sergeant Tirr and the Case of the Fingerprint”, Rapla County Centre for Contemporary Art, Rapla, Estonia, 2012; “Sacred Secretion”, Museum of New Art, Pärnu, Estonia, 2013. She participated also in two two-person shows in Estonia together with Erki Kannus.

She has taken part in numerous group exhibitions in Estonia, Denmark, Latvia, and Lithuania, including: “Young Glass 1997”, Glasmuseet Ebeltoft (the Ebeltoft Glass Museum), Denmark, 1997; “Estonian Glass 70”, the Estonian Museum of Applied Art and Design (ETDM), Tallinn, 2007; International Glass Art Biennial 2D – Vilnius, Lithuania, and Pärnu, 2016; “Estonia: a Mindscape”, Rapla County Centre for Contemporary Art, 2018. She has been the curator of several exhibitions in Estonia. Her works are included in the collection of the Estonian Museum of Applied Art and Design (ETDM), Tallinn. Her hobbies are gardening and science.

MARZENA KRZEMIŃSKA-BALUCH – POLAND

Graduated from the Faculty of Ceramics and Glass at the Academy of Fine Arts in Wrocław, Poland, 2006. Since 2007 she has been employed as teaching staff in this faculty in the Glass Department. Since 2018 she has been working there as an assistant professor at the Art Glass Studio. In 2006–2007 she worked as a designer in the Villa Glass Studio, Krosno, Poland.

She has received numerous grants and awards, including the Scholarship from the Ministry of Culture and National Heritage “Young Poland”, 2006, 2009. In 2011 she was selected as an Emerging Artist in Residence at the Pilchuck Glass School, Stanwood, WA, the USA. She was teaching assistant there in 2012 and obtained a full scholarship in 2013. She received the Emerge 2016 Silver Award in the international kiln formed glass competition, organised by Bullseye Project, Portland, OR, the USA. She has also received the International Silver Award, the Toyama International Exhibition, the Toyama Glass Art Museum, Toyama, Japonia, 2018.

In 2015 and 2016 she was invited as a Visiting Professor to the Ball State College of Fine Arts at the Ball State University, Muncie, IN, the USA. She led workshops for students of the Tokyo University of Art, Tokyo, Japan, 2019.

She has participated in 4 individual exhibitions in Poland, the Netherlands, and the USA, and in over 70 group exhibitions in Belgium, Bulgaria, the Czech Republic, Denmark, Germany, Japan, Latvia, Luxembourg, the Netherlands, the USA, and Poland.

Her work is represented in a number of public collections, including: the Ernsting Foundation, Alter Hof Herding, Coesfeld, Germany; Museum Jan van der Togt, Amstelveen, the Netherlands; Marlin K. Glick Centre for Glass, Muncie, the USA; the Karkonosze Museum, Jelenia Góra, Poland; the Glass Heritage Centre, Krosno, Poland; the Rakusuitei Art Museum, Toyama; the National Museum in Wrocław, as well as in private collections in Poland and abroad.

ALISON LOWRY – IRELAND

Graduated from the University of Ulster with a First-Class Honours degree in Art and Design, Northern Ireland, 2009. In 2015, she opened the Schoolhouse Glass studio in Saintfield, Northern Ireland, offering a wide range of glass courses.

She has been awarded multiple prizes, including: First Prize in the Glass Society of Ireland’s Award, 2009; First Place in “Glass” category, RDS Craft Competition, Dublin, Ireland, 2009, 2015. She has been granted financial support from the Arts Council of Northern Ireland several times. She has also received several residencies, including the Corning Museum of Glass residency, Corning, NY, the USA, 2014.

She has participated in 9 solo exhibitions in Ireland, Denmark, Norway, and the UK, including: “A place for everything/Everything in its place”, Glasmuseet Ebeltoft (the Ebeltoft Glass Museum), Ebeltoft, Denmark, 2015; “(A)Dressing Our Hidden Truths”, Collins Barracks, the National Museum of Ireland, Dublin, Ireland, 2019. She has also had two two-person exhibitions.

She has participated in over 60 group exhibitions in Ireland, Belgium, China, Denmark, Italy, Norway, the UK, and the USA, including: Stanislav Libenský Award, Prague Castle, Prague, the Czech

Republic, 2011; "Elements", Shengling Gallery, Shanghai, China, 2012; the Irish Sculpture Awards, Mill Cove Gallery, Cork, Ireland, 2013; "Body Talk", Glasmuseet Ebeltoft, 2014; "Body Talk", GlazenHuis, Lommel, Belgium, 2014; "Four Corners of Craft", London Design Festival, London, the UK, 2015; "Emerge/Evolve", the Pittsburgh Glass Centre, Pittsburgh, PA, the USA, 2016; "European Glass Context 2016 – Curated", Bornholm, Denmark, 2016; "Gifted Glass", the National Glass Centre, Sunderland, the UK, 2017; "Vessel", the Contemporary Glass Society exhibition, Vessel Gallery, London, 2017; "Collect Open", the Saatchi Gallery, London, 2018.

Her works are included in several national and international collections, including: the Arts Council of Northern Ireland; the Contemporary Applied Arts Collection, the National Museum of Ireland, Dublin; Glasmuseet Ebeltoft.

She is interested in textiles, especially clothing. In her opinion, the fabric preserves the essence of its maker; traces of the wearer become entwined with the warp and weft, allowing physical objects to become containers for memory. In her glass art, she uses many techniques, such as *pâte de verre*, *box casting*, or the lost wax technique.

JOANNA MANOUSIS – UK / USA

She was awarded her BTEC National Foundation Diploma in Art and Design at Yale College, Wrexham, the UK, 2004. Graduated with a Bachelor of Fine Arts degree in Glass from Wolverhampton University, Wolverhampton, the UK, 2007. She took her Master of Fine Arts degree in Sculpture and Dimensional Studies, the New York State College of Ceramics at Alfred University, Alfred, NY, the USA, 2010. She has received multiple grants, including the Greater Columbus Arts Council grant, Columbus, OH, the USA, 2013, 2014, 2015, 2016, 2017. Artist in residence at several educational and cultural institutions in France, the UK, and the USA, including the Corning Glass Museum, Corning, NY, the USA, 2012. She has been awarded several nominations and art prizes, such as: the Glass Art Society, International Student Award, Pittsburgh, PA, the USA, 2007; the Borowsky Award Nomination, Philadelphia, PA, the USA, 2013, 2014; the Oppenheim-John Downes Memorial Award, London, the UK, 2015, 2017; the Queen Elisabeth Trust Award, London, 2019.

She has participated in a handful of individual exhibitions in the UK and the USA, including "Nature/Morte", the River House Arts, Toledo, OH, the USA, 2017. She has taken part in 40 collective exhibitions in Denmark, Germany, Italy, the UK, and the USA.

Her work is featured in both private and public collections in the USA and Europe.

She works in glass and mixed media. Her work is born out of a sustained exploration of human nature and the conflicts that exist between our inner reality and the world we occupy.

ALENA MATĚJKA – CZECH REPUBLIC

Graduated from the Secondary School of Glassmaking in Kamenický Šenov, the Czech Republic, 1985, and from the Department of Applied Art at the Academy of Arts, Architecture and Design (UMPRUM), Prague, the Czech Republic, 1997, where she received her doctor's degree in 2005.

She has received a number of national and international awards, including the Michael Bang Award at the Young Glass '97, Glasmuseet Ebeltoft (the Ebeltoft Glass Museum), Ebeltoft, Denmark, 1997, and the Coburg Prize for Contemporary Glass, Special Jury Award, Germany, 2014. She was a member of the Stanislav Libenský Award 2014 jury, Prague.

She has participated in 19 individual exhibitions and 4 two-person shows in the Czech Republic, Austria, Germany, Luxembourg, the Netherlands, Sweden, the UK, and the USA, including: "Art from the Czech Republic", Gallery ARTTRA, Amsterdam, the Netherlands, 2000 (together with Zdeněk Lhotský), 2002; "The Path/Magic Carpets", Museum of Decorative Arts, Kamenice nad Lipou Castle, the Czech Republic, 2004; "Magic Carpets", the National Glass Centre in Sunderland, the UK, 2004; "Between Heaven and Earth", Glasgalerie Stölting – the Gallery for Contemporary Fine Art Glass Sculpture, Hamburg, Germany, 2015.

She has taken part in above 120 collective exhibitions in the Czech Republic, Austria, Belgium,

Bulgaria, China, Denmark, Estonia, Finland, Georgia, Germany, Italy, Latvia, Luxembourg, the Netherlands, Portugal, Romania, Slovakia, Sweden, the UK, and the USA. She has created multiple projects for public spaces in the Czech Republic and abroad, as a realization in architecture for the Senate of the Czech Republic, Wallenstein Palace, 2000; a gift-sculpture of the town of Kamenice nad Lipou for the President of the Czech Republic, 2007.

Her works are included in many public and private collections in the Czech Republic and abroad, including: the Museum of Decorative Arts, Prague; Glasmuseet Ebeltoft; Hessisches Landesmuseum, Kassel; the Museum of Contemporary Art, Taipei, Taiwan; the Ernsting Foundation, Alter Hof Herding, Coesfeld, Germany; the Institute for International Research in Glass, Sunderland, the UK.

Alena Matějka is constantly searching for new paths in glass art. She likes to combine glass with other materials, such as organic elements or stone. She has been involved in several projects in collaboration with her husband Lars Widenfalk, a Swedish sculptor who works mainly with stone.

RICHARD MEITNER – NETHERLANDS

Richard Meitner was born and educated in the USA, but now lives in Holland and is a Dutch citizen. He graduated with a Bachelor of Fine Arts degree from the University of California, Berkeley, CA, the USA, 1972. He studied at the Rijksakademie voor Beeldende Kunst, Amsterdam, the Netherlands, 1974–1975, and received his diploma (Rijksdiploma) from the Gerrit Rietveld Akademie, Amsterdam, 1975. In 1996, he earned his Doctor's Degree in the Faculty of Fine Arts, the University of Lisbon, Lisbon, Portugal.

He has lectured, conducted workshops, and been invited artist in residence in the Netherlands, the Czech Republic, Denmark, France, Germany, Italy, Japan, the Maldives, Malta, Portugal, Spain, Sweden, the UK, and the USA. Together with Mieke Groot he was in charge of the glass department at the Gerrit Rietveld Academy from 1981–2000. Since 2006, he has been a visiting professor for the Master's Degree in Glass and Ceramic Art and Science at the Faculty of Science and Technology of the Universidade Nova de Lisboa (the New University of Lisbon) in Portugal.

He has worked as a designer for the glass industry in the Netherlands, Austria, Belgium, Germany, Italy, and Switzerland. He also served on the Dutch National Commission for Endowments for the Arts, and as jury member for the International Glass Prize in Lommel, Belgium.

He has participated in about 50 solo and two-person shows in the Netherlands, Belgium, France, Germany, Italy, Luxembourg, the Maldives, Senegal, the UK, and the USA, including: the Musée des Arts Décoratifs, Paris, France, 1990; the Glasmuseum Lette – Alter Hof Herding (the Ernsting Foundation), Coesfeld, Germany, 2002; the Nationaal Glasmuseum, Leerdam, the Netherlands, 2007; the Corning Museum of Glass, Corning, NY, the USA, 2009; the GlazenHuis, Lommel, Belgium, 2013.

He has taken part in more than 150 collective exhibitions (including art fairs) in the Netherlands, Australia, Austria, Belgium, Curaçao, France, Germany, Japan, Portugal, Spain, Switzerland, and the USA, including: the Tokyo Metropolitan Teien Art Museum, Tokyo, Japan, 1994; World Glass Now, the Hokkaido Museum of Modern Art, Sapporo, Japan, 1994; Musée National de la Ceramique – Sèvres (the Sèvres National Ceramique Museum), Paris, 1995; MusVerre (the Glass Museum), Sars-Poteries, France, 1996; the Kunstmuseum Düsseldorf (currently Kunstpalast Düsseldorf), Düsseldorf, Germany, 1999; the Global Art Glass Triennial, Borgholm Castle, Borgholm, Sweden, 1999, 2002; the Museum of Contemporary Design and Applied Arts (mudac), Lausanne, Switzerland, 2000; the National Glass Centre, Sunderland, the UK, 2007; the Pilchuck Glass Center (currently Pilchuck Glass School), Seattle, WA, the USA, 2007; the Museum of Arts and Design (MAD), New York, NY, the USA, 2012; the Alexander Tutsek-Stiftung, Munich, Germany, 2015.

His works are included in more than 60 permanent museum and public collections in 17 countries, including the most prestigious institutions such as the Victoria and Albert Museum, London, the UK.

ARTIS NIMANIS – LATVIA

Graduated from the glass design class at the Riga College of Applied Art (currently: Riga School of Design and Art – RDMV), Riga, Latvia, 1999. Graduated from the Department of Glass Design at the Art

Academy of Latvia, Riga, 2006.

A stipendist of the State Cultural Capital Foundation of Latvia, 2009, 2012, 2015. He has received several important international design awards, for instance: the Red Dot Award – Product Design 2013 for the “an&angel” collection, Germany; the German Design Award, Excellent Product Design category, 2014. He has worked as a designer in multiple design and advertising agencies in Riga, 1997–2004. In 2004, he founded his own company, Angel Glass Design Ltd., Riga, where he works as a creative designer. In 2008–2014 he was employed at the Riga School of Design and Art (RDMV) as an instructor at the Glassware Design Department; in 2009 he was promoted to the Department Director.

He has participated in numerous individual exhibitions in Latvia, Finland, Mexico, and the USA, including: “ART IS ART – a Latvian Voice in Glass”, the Embassy of the Republic of Latvia, Washington D.C., the USA, 2014, and the Franz Mayer Museum, Mexico City, Mexico, 2015; “Sun and Moon”, the Finnish Glass Museum, Riihimäki, Finland, 2018.

He has participated in about 100 collective exhibitions in Latvia, China, Denmark, France, Lithuania, Poland, Russia, and Slovakia, including: the European Glass Context, Bornholm, Denmark, 2008; “Katowice”, the Silesian Museum, Katowice, Poland, 2013; “Smog”, the Shanghai Museum of Glass, Shanghai, China, 2015/2016; the International Glass Biennale 2D, Vilnius, Lithuania, 2016.

Glass vessels from collections “Black&White” and “Northern Lights” have been included in the collection of the Latvian National Museum of Art, Riga. His works are part of various private collections in Latvia, Germany, Italy, Slovakia, the UK, and the USA.

He is experimenting with new technologies. Glass objects designed by him are minimalist, functional and unique.

YOSHIKO OKADA – JAPAN / FRANCE

Graduated from the Seitoku University Junior College, Chiba, Japan, and received her diploma in Fashion (the Kimono, Dress and Fabric Design and Manufacture), 1992. Graduated as a Bachelor of Arts from the Three Dimensional Design at the Surrey Institute of Art & Design University College (currently: University for the Creative Arts), the UK, 2004.

She gained experience working with glass in the following British glass studios: the London Stained Glass Co., London, the UK, 2000–2002; Peter Layton London Glassblowing, London, 2001–2007. She was a teaching assistant at the Surrey Institute of Art & Design University College, 2006–2007.

She has received several awards, including the Second Prize at the Glass Sculpture and Garden, Münster, Germany, 2016.

She has participated in one solo exhibition in the Broft Glass Gallery, Leerdam, the Netherlands, 2008, and in over 50 group exhibitions and shows in Denmark, Germany, the UK, and the USA, including: the Coburg Glass Prize 2006, Coburg, Germany; Young Glass 2007, Glasmuseet Ebeltoft (the Ebeltoft Glass Museum), Ebeltoft, Denmark, 2007; the National Glass Centre, Sunderland, the UK, 2007; “A Japanese Dialogue”, the Scottish Gallery, Edinburgh, Scotland, the UK; Collect 2014 (with London Glassblowing), the International Art Fair for Modern Craft and Design, London. Her works are included in the collection of the Ernsting Foundation, Alter Hof Herding, Coesfeld, Germany.

She explores themes of memory, identity and the human condition, inspired both by her Japanese background and European experiences. Inspiration for her art are also her childhood memories.

She plays guitar.

TANJA PAK – SLOVENIA

Graduated with a Bachelor of Fine Arts degree in Industrial Design from the Academy of Fine Arts and Design, University in Ljubljana, Slovenia, 1994, and with a Master of Arts degree in Ceramics and Glass from the Royal College of Art, London, the UK, 1996. She has been the head of the Glass and Ceramics course at the Academy of Fine Arts and Design in Ljubljana, University in Ljubljana since 2009, where she was awarded a full professorship in 2014.

She received the Red Dot Honourable Mention Design Award, 2008, 2009, and the Designer of

The Year 2011 Award in Slovenia. She was selected for four New Glass Review editions. She has been artist in residence, or has been awarded a fellowship multiple times, including: the Pilchuck Glass School, Seattle, WA, the USA – fellowship, 1999, and art residency, 2009; Musée du Verre (MusVerre) art residency, Sars-Poteries, France, 2018; the Corning Museum of Glass art residency, Corning, NY, the USA, 2013; the Creative Glass Centre fellowship, New York, 2014; the University of Washington, WA, the USA, 2014 – Professor exchange program; Arte Laguna Prize, Maradiva Cultural Residency, Mauritius, 2019.

She has participated in 18 domestic individual exhibitions in Slovenia, including: the Ljubljana Castle, 2008, 2010–2011, 2011–2012, as well as in an individual exhibition at the Council of Europe, Strasbourg, France, 2009.

She has participated in over 40 domestic and international collective exhibitions, including: the European Glass Context 2008 and 2012, Bornholm, Denmark; the “Silent Revolution – Contemporary Design in Slovenia” – the Netherlands, the UK, Finland, Russia, 2011–2013; the International Exhibition of Glass Kanazawa 2016, Kanazawa, Japan; the 45th Invitational at the Habatat Galleries, Royal Oak, MI, the USA, 2018. Her works are presented in many public collections, including the Museum of Decorative Arts, Prague, the Czech Republic, and the National Museum of Slovenia, Ljubljana.

She is known for her clear and fluid design of functional glass, and large multimedia installations that are interpretations of her so-called Dreamlands. Through her art she attempts to “reach below the surface” and, metaphorically, to express thoughts, dreams and longings.

NATALIYA VLADYCHKO – UKRAINE / NETHERLANDS

She graduated from the State Institute for Arts & Crafts (IKA), Mechelen, Belgium, 2016. She has also studied at the Lviv National Academy of Arts, Lviv, Ukraine, 1992–1997.

She was awarded the educational grant from the Glass Gallery Aventurijn, the Netherlands, 2014, and also several international art prizes: the International Glass Prize 2015, HET PROCES, Belgium; the Stanislav Libenský Award, the Czech Republic, 2016; the Emerge 2016, Bullseye Projects, the USA.

She has participated in 3 individual exhibitions in Belgium and the Netherlands, including the Galerie Pont en Plas, Ghent, Belgium, 2017, and in a two-person show together with Jits Bakker. She has taken part in 20 collective exhibitions in Belgium, the Czech Republic, Germany, the Netherlands, and the USA. Her artworks are included in the collection of the Ernsting Foundation, Alter Hof Herding, Coesfeld, Germany.

She likes to combine clear, white or black glass and ceramics with other materials, such as wood or metal. Her works are both figurative and conceptual.

Her hobbies are embroidery and walking.

LARS WIDENFALK – SWEDEN

He studied Archeology and Art History at Uppsala University, Uppsala, Sweden, 1974/1975, 1976/1977, as well as at the National Academy of Fine Arts (Statenskonstakademi, currently: the Oslo National Academy of the Arts – Kunsthøgskolen i Oslo), Oslo, Norway, 1981–1985.

He has participated in 33 individual and two-person exhibitions in Sweden, the Czech Republic, Denmark, Germany, Luxembourg, Norway, including the Röda Sten Konsthall, Gothenburg, Sweden, 2002, and the Gorlice Hall at Vyšehrad, Prague, the Czech Republic, 2002; and in more than 70 group exhibitions in Sweden, Bulgaria, China, the Czech Republic, Denmark, Estonia, France, Italy, Luxembourg, the Netherlands, Norway, Portugal, Romania, the UK, and the United Arab Emirates.

His work is included in many international public collections, such as: the Gothenburg Museum of Art, Gothenburg, Sweden; the Museum of Contemporary Art, Oslo, Norway.

Lars Widenfalk is considered one of those who have renewed figurative expression in Nordic sculpture. He works with many materials, from bronze to snow and ice, but stone, usually marble and granite, has been his main material, in recent years often combined with glass. He is married to the Czech artist Alena Matějka.

BEAUTY AND HIS BEAST

kurator / curator: Anita Bialic

Tamás Ábel – Węgry / Hungary; Simone Crestani – Włochy / Italy; Merle Kannus – Estonia / Estonia; Alison Lowry – Irlandia / Ireland; Alena Matějka – Czechy / Czech Republic; Joanna Manousis – Wielka Brytania / UK; Richard Meitner – USA / Holandia / USA / Netherlands; Artis Nimanis – Łotwa / Latvia; Yoshiko Okada – Japonia / Francja / Japan / France; Tanja Pak – Słowenia / Slovenia; Nataliya Vladychko – Ukraina / Holandia / Ukraine / Netherlands; Lars Widenfalk – Szwecja / Sweden; Iwona Demko, Dąbrówka Ida Huk, Antonina Juszczuk, Marzena Krzemińska-Baluch – Polska / Poland

21.10.2019 – 10.11.2019 – Wrocław – Dworzec Wrocław Główny – Sala Sesyjna / Wrocław Główny Station – Session Room, ul. Marszałka J. Piłsudskiego 105

19.12.2019 – 01.02.2020 – Legnica – Galeria Sztuki w Legnicy / Art Gallery in Legnica, Plac Katedralny 1

06.02.2020 – 07.03.2020 – Łódź – Galeria Miejska – Galeria Re: Medium / City Art Gallery – Re: Medium Gallery, ul. Piotrkowska 113

14.03.2020 – 10.05.2020 – Jelenia Góra – Muzeum Karkonoskie / The Karkonosze Museum, ul. Matejki 28

Wystawy główne / Main exhibitions / 2012–2018

FUN, JOKE, SURPRISE / EGF 2012

Andriy Bokotey – Ukraina / Ukraine, Péter Borkovics – Węgry / Hungary, Paweł Borowski – Polska / Poland, Beata Damian-Speruda – Polska / Poland, Lachezar Dochev – Bułgaria / Bulgaria, Pati Dubiel – Polska / Poland, Matt Durran – Wielka Brytania / United Kingdom, Alexandru Ghildus – Rumunia / Romania, Patrik Illo – Słowacja / Slovakia, František Janák – Czechy / Czech Republic, Vladimír Klein – Czechy / Czech Republic, Remigijus Kriukas – Litwa / Lithuania, Nicolas Morin – Francja / France, Kazushi Nakada – Finlandia / Finland, Indrė Stulgaitė-Kriukienė – Litwa / Lithuania

UFO / EGF 2013

Pilar Aldana-Mendez – Hiszpania / Spain, Ed van Dijk – Holandia / Francja / Netherlands / France, Aleksander Fokin – Rosja / Russia, György Gáspár – Węgry / Hungary, Marta Gibiete – Łotwa / Latvia, Jens Gussek – Niemcy / Germany, Ekrem Kula – Turcja / Turkey, Peter Layton – Wielka Brytania / UK, Agnieszka Leśniak-Banasiak – Polska / Poland, Eva Moosbrugger – Austria / Austria, Magdalena Pejga – Polska / Poland, Beata Stankiewicz-Szczerbik – Polska / Poland, Jiří Šuhájek – Czechy / Czech Republic, Vesa Varrela – Finlandia / Finland, Milan Vobruba – Czechy / Szwecja / Czech Republic / Sweden, Maciej Zaborski – Polska / Poland

LOVE / EGF 2015

Mustafa Ağatekin – Turcja / Turkey, Elena Atrashkevich-Zlatkovic – Białoruś / Belarus, Zaiga Baiža – Łotwa / Luksemburg / Latvia / Luxembourg, Maria Bang Espersen – Dania / Denmark, Dagmara Bielecka – Polska / Poland, Lachezar Boyadjiev – Bułgaria / USA / Bulgaria / USA, Peter Bremers – Holandia / Netherlands, Małgorzata Dajewska – Polska / Poland, Marek Firek – Polska / Poland, Giuliano Gaigher – Italy / Włochy, Martin Janecký – Czechy / USA / Czech Republic / USA, Montserrat Duran Muntadas – Hiszpania / Spain, Wojciech Olech – Polska / Poland, Verena Schatz – Austria / Austria, Balázs Sipos – Węgry / Hungary, Petr Stacho – Czechy / Czech Republic, Emma Woffenden – Wielka Brytania / United Kingdom

ANIMAL PLANET / EGF 2014

Lucian Butucariu – Rumunia / Romania, Ned Cantrell – Wielka Brytania / Dania / United Kingdom / Denmark, Sigrún i Ólöf Einarsdóttir – Islandia / Island, Shige Fujishiro – Japonia / Niemcy / Japan / Germany, Jesse Günther – Irlandia / Niemcy / Ireland / Germany, Karen Lise Krabbe – Dania / Denmark, Andrzej Kucharski – Polska / Poland, Martine Luttringer – Francja / France, Martin Muranica – Słowacja / Slovakia, Inge Panneels – Belgia / Wielka Brytania / Belgium / United Kingdom, Wojciech Peszko – Polska / Poland, Mare Saare – Estonia / Estonia, Janine C. Schimkat – Holandia / Netherlands, Stanisław Sobota – Polska / Poland, Ivana Šrámková – Czechy / Czech Republic, Margit M. Tóth – Węgry / Hungary, Małgorzata ET BER Warlikowska – Polska / Poland

DR JEKYLL AND MRS HYDE / EGF 2016

Kalina Baňka – Polska / Poland, Jakub Berdych Karpelis – Czechy / Czech Republic, Æsa Björk – Islandia / Norwegia / Iceland / Norway, Javier Blanco – Hiszpania / Spain, Jana Hojstričová, Palo Macho – Słowacja / Slovakia, Krista Israel – Holandia / Netherlands, Maria Koshenkova – Rosja / Dania / Russia / Denmark, Magdalena Kucharska – Polska / Poland, Sini Majuri – Finlandia / Finland, Mihály Melcher – Węgry / Hungary, John Moran – USA / Belgia / USA / Belgium, Silvio Vigliaturo – Włochy / Italy, Janusz Walentynowicz – Dania / USA / Denmark / USA, Krzysztof Wałaszek – Polska / Poland, Bernd Weinmayer – Niemcy / Austria / Germany / Austria, Dana Zámečnicková – Czechy / Czech Republic, Barbara Zworska-Raziuk – Polska / Poland

Projekt dofinansowany przez Miasto Wrocław / Project cofinanced by Municipality of Wrocław

Wrocław miasto spotkań

Organizatorzy / Organisers:

Fundacja Fly with Art / Fly with Art Foundation

Galeria BB / BB Gallery

Partnerzy / Partners:

Akademia Sztuk Pięknych im. E. Gepperta we Wrocławiu / E. Geppert Academy of Art and Design in Wrocław

Związek Polskich Artystów Plastyków – Okręg Wrocławski / Association of Polish Artists

and Designers in Wrocław

BWA Wrocław – Galerie Sztuki Współczesnej / BWA Wrocław – Galleries of Contemporary Art

Polskie Koleje Państwowe S.A. / PKP S.A.

AKADEMIA SZTUK PIĘKNYCH
IM. EUGENIUSZA GEPPERTA
WE WROCŁAWIU

B
A W
Wrocław

© Copyright by Anita Bialic, Galeria BB
Kraków 2019

Projekt graficzny / Design by: Przemysław Świda

Fotografie z archiwum artystów i galerii / Photographs from the artist's private collection

Tłumaczył / Translated by: Robin Gill

Korekta / Proofreading: Anna Budkowska – polski / Polish; Robin Gill – angielski / English

Noty biograficzne / Biographical notes: Anita Bialic, Maja Prus

Redakcja / Editorial office: Anita Bialic, Aleksandra Zielińska

Published by Anita Bialic

Galeria BB, ul. Garbarska 24

31-131, Kraków, Polska

tel: +48 607 610 691 / +48 605 881 601

galeria@galeriabb.com

www.galeriabb.com

Jeżeli w snach lub w innych spontanicznych wizjach spotkamy się z nieznaną postacią kobiecą, której znaczenie oscyluje pomiędzy krańcowościami bogini i dziwki, to lepiej pozostawić jej własną niezależność i nie redukować jej dowolnie do czegoś znanego. Jeżeli nieświadomość pokazuje ją jako „nieznaną”, to nie można siłą usuwać tego atrybutu, by dojść do jakiejś „racjonalnej” interpretacji.

Carl Gustav Jung – *O naturze kobiety*

If in dreams or other spontaneous visions we meet an unknown female figure whose meaning oscillates between the extremes of goddess and whore, it is better to leave her own independence and not reduce it to something known.

If the unconscious shows her as “unknown”, then this attribute cannot be removed by force in order to arrive at some “rational” interpretation.

Carl Gustav Jung – *On the Nature of Woman*

